

ELKE WEEK VERSCHIJNT EEN NIEUW COMPLEET VERHAAL

Lord Sister

genaamd
RAFFLES

DE GROOTE ONBEKENDE

HET SPOOK VAN KILLGROVE HALL

Fr. 2.—

„De doode handen!” gilte hij.

No. 1278.

NIEUWE SERIE

Het spook van Killgrove Hall

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

DE VERSTOOTENE IN DE NIEUWE WERELD.

In een kleine kamer eener farm in de buurt van de Canadeesche stad Ottawa, zaten drie menschen zwijgend om het haardvuur.

Het was in deze noordelijke streken bitter koud en buiten viel de sneeuw in dichte vlokken, terwijl de wind door de reten van het blokhuis gierde.

Het vertrek werd alleen verlicht door de flakkerende vlammen, die van de reusachtige houtblokken in den haard opstegen.

De man, die het dichtst bij het vuur zat, was ongeveer vijftig jaar, maar zij, die dit niet wisten, zouden hem minstens zestig hebben gegeven.

Men las op zijn krachtig gelaat een langen levensloop van zwaren arbeid in de buitenlucht en daarnevens vertoonden zijn trekken een bitterheid, die met ouderdom niets uitstaande had.

Deze man was gekleed als farmer, dat wil zeggen, hij droeg een zeer wijde leeren broek, van buiten bezet met de geheele huid van een schaap, waaraan men de haren had laten zitten, een rood wollen buis, aan den hals gesloten met een dikken wollen doek, die in een punt op den rug viel en zware laarzen, van groote Mexikaansche sporen voorzien, die hij zelfs op dit late uur van den dag nog niet had uitgedaan.

Een volle, zware baard, bijna geheel grijs reeds, omlijstte zijn krachtig gelaat, dat ondanks den harden arbeid de sporen van vroegere schoonheid nog steeds vertoonde, ofschoon het thans door weer en wind gebruind en ruw geworden was.

Deze man hield een blad papier in de handen, waarop hij van tijd tot tijd een verstrooiden blik wierp.

Aan de tafel, maar zoo dicht bij het vuur, dat zijn gelaat door de vlammen helder verlicht werd, zat een jonge man van ongeveer vijf-entwintig jaren, dien men op den eersten oogopslag moest herkennen als een zoon van den ouden man aan den haard.

Ook zijn gelaat, hoewel fijn besneden en volgens de Amerikaansche gewoonte geheel glad geschoren, vertoonde de onmiskenbare sporen van een langdurigen en harden arbeid onder den blooten hemel.

Hij hield den blik bijna onafgebroken op zijn vader gevestigd, zonder het echter te wagen dezen uit zijn overpeinzingen wakker te schudden.

De derde persoon in het vertrek was een bevallig jong meisje, dat hoogstens achttien jaren kon tellen. Dik, zwart haar viel haar in twee zware vlechten tot ver over het middel.

Een groote hoed van grijs vilt lag op een stoel naast het meisje en haar korte rokken en hooge, grijze lederen rijlaarzen wezen er op, dat zij te paard was gekomen.

In haar rond, licht gebruind gezichtje schitterden twee buitengewoon groote grijze oogen.

Aan den ringvinger van de kleine maar gespierde linkerhand, die zachtjes de rijzweep heen en weer zwaaide, blonk een gladde gouden ring.

Lang duurde het stilzwijgen in het kleine vertrek, dat door niets werd verbroken dan door

het knetteren der groote houtblokken in den haard en het eentonig getik van een groote staande klok, het eenige weeldemeubel in het eenvoudige vertrek.

Eindelijk richtte de man aan het vuur het hoofd op en streek zich langzaam over de haren, terwijl hij nogmaals het papier doorlas, dat hij steeds in de hand had gehouden.

— Je weet zeker niet, waarom ik je hierheen heb laten komen, Jane? zoo wendde hij zich tot het jonge meisje.

— Neen, vader.

— En jij, Dick, jij kunt je zeker evenmin voorstellen waarom ik je verloofde verzocht heb nog zoo laat op den avond een weg van twee mijlen in de sneeuw af te leggen?

— Het is zooals ge zegt, vader, antwoordde de jonge man. Het moet zeker iets ernstigs zijn, dat u bewogen heeft Jane hier te laten komen.

— Dat is het ook, en toch zou ik het hebben nagelaten als ik had kunnen voorzien, dat het weer zoo plotseling zou omslaan en dat er een storm te wachten was. Maar zij is nu eenmaal hier! Zij kan vannacht bij de vrouw van den Schout logeeren.

— O, maak u om mij niet bezorgd, vader, viel het jonge meisje hem in de rede. Ik zie er volstrekt niet tegen op om die twee mijlen weder terug te rijden.

— Maar je paard zal vermoeid zijn!

— O neen, Sultan ziet niet op tegen zoo'n bagatel! riep het meisje lachend uit.

— Nu, wij zullen aanstonds wel zien! hernam de oude man.

Weder keek hij eenigen tijd peinzend in het vuur en toen hij weer begon te spreken, had zijn stem een buitengewoon schorren klank.

— Weet je met wien jij je twee jaren geleden verloofd hebt, Jane? wendde hij zich opnieuw tot het jonge meisje.

De jonge bezoeker keek den vrager verbaasd aan en zeide toen lachend:

— Zou ik dat niet weten, vader? Wel, met uw zoon immers? Met Dick Wilson?

— Je zoudt hem zeker even lief hebben als hij anders heeftte? ging de oude man voort, terwijl hij zijn zwarte oogen doordringend op de verloofde van zijn zoon richtte.

— Maar dat spreekt toch vanzelf! riep het jonge meisje uit, wier verbazing nog toenam bij dit zonderling verhoor, dat wil zeggen....

— Ik weet wat je zeggen wil! viel de farmer haar in de rede. Je bedoelt misschien: als hij zijn naam niet heeft verruild om een schandaal!

Het jonge meisje zweeg en boog het hoofd.

Maar toen richtte zij het snel weder op, stond op en liep vlug naar Dick Wilson toe en legde haar arm om zijn hals en zei ernstig:

— Het is leelijk wat ik daar zeide, vader! Het zou mij niets kunnen schelen! Ik zal Dick steeds blijven liefhebben!

Een flauwe glimlach speelde om de dunne lippen van den man aan het vuur.

— Dat wist ik ook wel, zeide hij, maar stel je gerust, van iets dergelijks is in het geheel geen sprake, en toch heet je aanstaande anders dan jij, en hijzelf trouwens ook, tot dusverre hebben gedacht.

Dick had zich half van zijn stoel opgericht en keek zijn vader met groote oogen aan.

— Wat wilt gij zeggen, vader? vroeg hij, niet zonder vrees in zijn stem.

— Ik wil zeggen, jongen, antwoordde de farmer langzaam, dat jij niet Dick Wilson heet, maar Graaf William Killgrove, vierde Hertog van Primrose.

De jonge man richtte zich nu geheel over-eind, nam zachtjes den teederen meisjesarm van zijn schouder en deed eenige stappen naar zijn vader.

— Wat beteekent dat, vader? vroeg hij op zachten toon.

Zonder te antwoorden reikte de farmer hem het papier toe, dat hij in de hand had gehouden.

Dick wierp er een vluchtigen blik op en keek toen opnieuw zijn vader aan.

— Lees maar! zeide de vader. Ik heb dezen brief vanochtend gekregen, terwijl jij achter de koeien aanreed en toen was het stuk zes maanden onderweg geweest. Kijk maar naar den datum.

Opnieuw wierp Dick een blik op het papier in zijn hand en zei na eenige oogenblikken:

— Ik heb niet veel verstand van dergelijke dingen, vader, maar het lijkt mij een copie van een akte van overlijden te zijn.

— Dat is het ook, jongen. Lees den naam eens van den man, die zes maanden geleden op zijn slot bij Edinburg gestorven is.

Dick las met luider stem:

— Op 3 Mei 193.. overleed op zijn slot Primrose Hall bij Edinburg Graaf Edward Stephen Killgrove, Hertog van Primrose, Pair van Engeland, Ridder van den Kouseband, op tachtigjarigen leeftijd — — —

De jonge man hield op en zeide:

— Dan komen er nog een massa namen van graven en hertogen, vader! Moet ik die ook voorlezen?

— Laat dat maar, jongen, want Edward Stephen van Killgrove blijft voor ons de hoofdpersoon.... hij was mijn vader!

Eenige minuten achtereenscheerf er een doodelijk stilzwijgen in het vertrek van de eenzame farm.

De man aan den haard had het hoofd in de handen gesteund en keek in de vlammen met een uitdrukking in zijn oogen, die zijn zoon er nog nooit in gezien had.

Het was alsof een geheel leven van herinneringen den ouden farmer bestormden.

Van tijd tot tijd loosde hij een diepen zucht en streek met de hand over het hooge voorhoofd.

Eindelijk richtte hij het hoofd weder op en keek het jonge meisje doordringend aan.

Nu pas zag hij dat ze doodsbleek was geworden en dat haar oogen vol tranen stonden.

— Wat denk je er van, Jane? vroeg de farmer.

— Wat ik denk, vader? stotterde het jonge meisje, Ik denk, dat nu al mijn geluk vervlogen is en dat Dick nu wel met een Hertogin zal moeten trouwen.

Plotseling barstte zij in een hevig snikken uit en begroef het gelaat in de armen, die zij op de tafel voor zich uitstrekke.

Dadelijk was Dick naast haar.

Hij legde zijn ruwe werkhands op het glanzende zwarte haar en zeide met trillende stem:

— Wat zij daar zegt is onzin, nietwaar vader?

— Ik laat het aan jou over, jongen! antwoorde de farmer, terwijl hij zijn zoon strak aankeek.

— Als dat het geval is, vader, dan zweer ik u, dat ik liever mijn heele leven droog brood zou willen eten en in dit blokhuis zou willen wonen, dan ooit afstand doen van Jane Webster!

Nu stond de oude farmer op zijn beurt op van den ruwen leunstoel, waarin hij gezeten had en liet zijn zware hand met een luide klap op den breeden schouder van zijn zoon neerkomen.

— Ik wist wel, dat je dat zeggen zou, jongen!

— Dus u vindt het goed, vader?

— Ik had je voor altijd uit mijn oogen gejaagd, als je anders gedaan had! riep de oude farmer met een schittering in de oogen, die zijn ontroering verried.

Snel hief Jane het hoofd weder op.

Nog was haar gelaat nat van de tranen, maar haar groote oogen glansden nu van een geluk, dat zij niet onder woorden kon brengen.

Wankelend stond zij op en verborg haar door de zon verbrand gezichtje aan de breede borst van den jongen graaf, die zoo plotseling dezen titel gekregen had.

— Maar zeg me nu eens, vader, zeide Dick, toen de eerste ontroering over dit plotselinge voorval was bedaard, hoe is het mogelijk dat ik dit alles nu pas verneem?

— Heel eenvoudig, jongen, antwoordde de farmer kortaf, omdat ik het je niet heb medegedeeld.

— Maar waarom hebt gij dat dan nagelaten, vader? drong de jonge man aan.

De oude farmer liet het hoofd op de borst zinken.

Zijn borst zwoegde, toen hij eindelijk met moeite uitbracht:

— Omdat men in Engeland zeide, dat ik verder onwaardig was den naam van Graaf van Killgrove te dragen!

— Vader! kreet de jonge man.

— Dat was het geheim, dat ik tot aan mijn dood had willen bewaren! Maar ik voel er de kracht niet meer toe! Ik wil daarginds in

Engeland toonen, wie James Killgrove is!

— Maar vader, wilt u mij dan niet zeggen, wat er indertijd voorgevallen is, dat u gedwongen heeft het vaderlijk erfgoed te verlaten? vroeg Dick op smeekenden toon, terwijl hij zijn vader met trillenden handen bij den arm greep. Ik moet het weten, vader, bedenk dat. Ik kan en ik wil niet trouwen, vóór ik zeker weet, dat ik mijn vrouw wel geen rijkdom, maar een onbevleeten naam mee ten huwelijk breng!

De oude farmer richtte zich in zijn geheele lengte op.

Zijn oogen schoten vlammen toen hij zeide:

— Dat kun je, jongen! Ik bezweer je, dat je dat kunt! Ik ben beticht van een lage misdaad, maar bij het hoofd van je lieve moeder... ik ben er onschuldig aan!

Een snik ontwelde aan de borst van den jongen farmerszoon.

— Goddank, Goddank, mompelde hij.

— Luister! zeide zijn vader, dan zal ik je in korte woorden zeggen wat er is voorgevallen. Nu mijn plan vaststaat om naar Engeland terug te keeren en mijn recht op te vorderen, wil ik je de waarheid niet langer onthouden.

In het jaar 19... woonde ik op het slot Primrose Hall bij Edinburg. Mijn vader en moeder leefden toen beiden nog, evenals mijn oudste broeder. Volgens de Engelsche wet moest hij natuurlijk den titel en het geheele prachtige landgoed erven, dat millioenen waard was. Ik bezweer je, dat ik hem er geen oogenblik om benijd heb! Ik leidde een aangenaam leventje, wat ik kon doen door de ruime toelage, die mijn vader mij verstrekke.

In den winter van dat jaar bevond mijn broeder zich eens te paard op jacht. Toen hij nog niet was teruggekeerd nadat de duisternis reeds lang was gevallen, begonnen mijn ouders zich zeer ongerust te maken. Het werd nacht en nóg was mijn broeder niet terug. De ongerustheid van mijn vader was tot doodelijken angst gestegen. Hij riep alle daglooners van het goed bijeen, alle bedienden, kortom alles wat leven had op zijn bezitting en beval hun met fakkels het geheele park af te zoeken.

Na een uur zoekens vond men den prachtige goudvos van mijn broeder met gebroken been aan den kant van een weg liggen. Twintig meter verder lag het lijk van mijn broeder, half onder de sneeuw begraven. Hij had den nek gebroken. Ik waag het niet de hartverscheurende smart van mijn ouders te beschrijven! Het was vreeselijk! Een half jaar verliep en men had zich al gewend aan het denkbeeld, mij als den aanstaanden erfgenaam van titel en bezittingen te beschouwen. Mijn vader drong er op aan, dat ik in het huwelijk zou treden met een der dochters uit de adellijke families, die rondom ons slot woonden. Maar ik had mijn hart al verloren aan een eenvoudig burgermeisje en verklaarde hem kort en bondig,

dat ik met haar en niemand anders zou trouwen.

Dit was de eerste ernstige twist met mijn vader! Ik zie nog zijn gelaat, wit van woede, voor mij. Maar mijn verzet hielp mij niets — men wist door een slinkschen streek het meisje te verwijderen en ik heb haar nooit teruggezien! Natuurlijk werd hierdoor de vervreemding tusschen mij en mijn vader steeds grooter, ofschoon mijn lieve moeder alles in het werk stelde om ons weder tot elkander te brengen.

Toen gebeurde er iets vreeselijks! Op een goeden dag werd een zeer groot bedrag vermist bij de afrekening met onze pachters. Ik was degeen die bijna de geheele administratie voerde. Achter mijn rug om werden mijn vertrekken doorzocht en men vond in mijn schrijftafel eenige geldswaardige stukken, die den vorigen dag door een onzer pachters waren in betaling gegeven en die niet in mijn boeken voorkwamen. Hoe die stukken daar gekomen zijn, weet ik tot op den huidigen dag nog niet.

Je gelooft mij toch wel, Dick? zoo viel de oude farmer zichzelf in de rede, terwijl hij zijn zoon in de borst greep en hem heen en weer schudde.

— Ik geloof u, vader! hernam de jongen eenvoudig, terwijl hij zijn hand op den schouder van den farmer liet rusten, en hem trouwhartig in de oogen keek.

Een zucht van verlichting ontwong zich aan de borst van den farmer.

— Goddank! zeide hij. Dat is mij voldoende! Ik zou het niet overleefd hebben, als mijn eigen jongen niet dadelijk van mijn onschuld overtuigd was geweest, al kan ik er onmogelijk de bewijzen voor bijbrengen.

— Maar verder, vader, verder! drong Dick ongeduldig aan.

— Och, de rest is gauw verteld! Mijn vader, die toch al tegen mij was ingenomen, veel meer dan ik ooit gedacht heb of mij kon verklaren, trad zeer streng tegen mij op. Hij achtte de bewijzen afdoende en zijn vaderliefde (want ik ben er van overtuigd, dat de oude man mij in den grond van zijn hart steeds heeft liefgehad, al ware het maar omdat ik de eenige erfgenaam in rechte lijn was) delfde het onder-spit voor zijn vreeselijke woede!

— En gij, vader, wat deed gij? vroeg de jonge man ademloos.

— Ik heb zelfs niet getracht mij vrij te pleiten, jongen! Ik heb mijn boeltje gepakt, heb afscheid genomen van mijn lieve moeder, die van smart meende te bezwijken, en ben naar Amerika uitgeweken, als een verstootene, met een paar pond op zak, en niet meer bagage dan ik in een handtasche kon meenemen. Maar ik was sterk en gezond. Ik vestigde mij hier dicht bij Ottawa, waar toen nog slechts weinig planters een woonplaats hadden gekozen, en waar wij voortdurend strijd moesten voeren met de toen nog brutaal optredende Indianen

en hier ook leerde ik je lieve moeder kennen en liefhebben.

Twée jaren harde strijd kostte het mij voor ik om haar hand durfde vragen. Met eigen hand heb ik dit blokhuis gebouwd, waar wij nu bijeen zitten, en hier heb ik haar, trotsch als een koning en boven alle beschrijving gelukkig, als mijn vrouw binnengeleid.

— En aan niemand heeft u het geheim van uw afkomst verteld?

— Aan niemand! Waartoe zou het ook ge-diend hebben? Hier in Amerika hecht men niet aan een naam, maar wel aan een paar deugdelijke, sterke armen!

Vijftien jaar lang heb ik hier gewerkt en ge-zwoegd, terwijl je moeder mij het leven tot een paradijs maakte. Toen stierf ze. En nog zegen ik iederen dag haar nagedachtenis! Zij heeft mij gesterkt en mij den strijd om het bestaan licht gemaakt, als kon ik in rijkdom en nietsdoen zwelgen!

De vochtige oogen van den farmer dwaalden af naar een plek boven een ruwgetimmerde schrijftafel, waar een bijna verbleekte foto van een schoone, jonge vrouw met zachte, edele trekken hing.

Bijna onhoorbaar mompelde hij:

— God loone je voor wat je aan mij gedaan hebt, Elise!

Toen vermande hij zich en richtte zich weder tot zijn zoon met de woorden:

— Nu weet je alles, Dick! Wij leefden hier arm, maar zoo gelukkig, dat ik betwijfel of ik ooit iets gerept zou hebben van deze voorvallen, als de dood van mijn vader mij niet tot andere gedachten had gebracht. Want ik heb bedacht, dat, wat ik voor mijzelf wil afstaan, ik niet mag onthouden aan mijn eenigen zoon. Dit leven in een halve woestenij moge dragelijk zijn voor een man, die zoo bitter onrechtvaardig behandeld is als ik, voor iemand van jouw afkomst en jouw deugd is het niet geschikt.

Kort en goed, wij vertrekken de volgende week naar Edinburg om ons in het bezit van ons eigendom en onzen titel en onze landgoederen te stellen. En zeg me nu je eigen meening.

Dick dacht even na, keek toen zijn vader strak in de oogen en zeide:

— Vader, God weet dat ik hier gelukkig en tevreden ben geweest! Maar ik kan het denkbeeld niet verdragen, dat op het landgoed, dat ons van rechtswege toekomt, misschien vreemden de baas spelen of dat het veronachtzaamd wordt en zal vervallen! Is het geslacht der Primroses oud?

— Heel oud, mijn jongen! De eerste Graaf Killgrove ontving dien titel uit de handen van Eduard I en nam in het jaar 1280 het eiland Primrose in bezit. Ons geslacht kan dan ook minstens tot dien vroegen tijd worden nagegaan.

— Welnu, vader, dan acht ik het een vergrijp aan de edelste tradities van den Engelschen adel, om hier in een achterhoek van Canada als kluizenaars te blijven wonen! En ik geloof, dat het onze plicht is zorg te dragen, dat de landgoederen blijven voortbestaan en in bloei nog toenemen.

— Ik dacht het wel, dat je dat zoudt zeggen, jongen! En wat denkt onze Jane ervan?

— Ik denk, wat Dick denkt, vader! antwoordde het meisje eenvoudig, terwijl zij haar armen om den hals van den ouden farmer sloeg en hem hartelijk op beide wangen kustte.

— Ik ben blij, dat we het eens zijn, kinderen, hernam James van Killgrove. Als jullie niet waren meegegaan, zou ik trouwens de reis alleen gemaakt hebben, want ik was vast van plan de zaken daarginds eens in oogenschouw te gaan nemen.

— Wie weet, hoe die al verlopen zijn in de zes maanden, die verstreken zijn, sinds het afzenden van het doodsbericht, merkte Dick op.

— Ik vrees er ook voor en hoe eerder wij hier vertrekken, des te beter het zal zijn.

— Maar zouden wij Jane wel dadelijk meenemen, vader? vroeg Dick.

Het jonge meisje wierp beurtelings een angstigen blik op de beide mannen en riep uit:

— Gij zult mij toch niet alleen hier achterlaten?

— Alleen? zeide de farmer. Je hebt je tante toch?

— Mijn tante! riep Jane pruilend uit. En moet mijn tante mij Dick soms vergoeden? Dat meent ge toch zeker niet?

— Nu, ik zal niet zeggen, dat het een waardige remplacant is, hernam de farmer glimlachend, en als niets je belet om met ons mee te gaan... En als Dick er ook niets op tegen heeft?

— Maar vader! viel deze hem snel in de rede, ik heb u immers al gezegd, dat ik zelf niets liever verlang!

— Dan is alles in orde! riep de farmer uit. Tenminste als je tante je kan missen, Jane!

— Natuurlijk kan zij dat, vader! zeide het jonge meisje haastig. Zij is immers heel rijk en behoeft niet te werken!

— Wat zeg je daar? riep Dick verbaasd uit. Je tante Stefenson rijk? Daar heb je me nooit iets van verteld!

— O, dat is heel eenvoudig! Ik wist hoe trotsch je was, jongen, en als ik gezegd had dat tante zooveel geld had, dan had je me nooit genomen!

Dit kwam er zoo naïef uit, dat Dick in lachen uitbarstte en zelfs het verweerd gelaat van den ouden farmer zich tot een vroolijken glimlach plooide.

— Maar nu je zelf van adel bent geworden, zoo vervolgde Jane, en zoo heel erg rijk bent, nu behoef ik er geen geheim meer van te maken, dat tante Stefenson wel acht duizend dollar bezit!

De farmer stiet zijn zoon snel in de zijde en merkte toen goedig op:

— Dat is werkelijk een fabelachtig bedrag, beste meid! Dan mag je je tante wel in eere houden, want je bent immers eenige erfgename?

— De eenige, vader! zei Jane met een gezichtje dat van blijden trots glom.

De farmer overdacht met een flauwen glimlach om de lippen, dat zijn zoon een vermogen van eenige millioenen ponden sterling zou erven, maar hij wachtte zich wel de blijdschap van het jonge meisje te bederven door daar op dit oogenblik over te spreken.

— En weet je zeker, dat het huishouden niet in de war loopt als jij weg bent?

— O neen, vader, wees daar maar niet bang voor, dat zal de oude Peggy wel doen.

— Er is ook trouwens niets tegen, dat we tante Stefenson laten overkomen, als alles op Primrose Hall in orde is, merkte Dick op.

— Nu, dat weet ik nog zoo niet! zei het jonge meisje lachend. Tante is met het dorp hier letterlijk samengegroeid en zij heeft nooit een voet in den trein gezet. Ik zal het haar natuurlijk vragen, maar ik ben zeker, dat ik een weigerend antwoord krijg.

— En we vertrekken reeds over een paar dagen, vader? vroeg Dick?

— Ja, jongen, de tijd om alles hier in orde te maken, en dan vertrekken we! Ik moet je zeggen, dat het me wel moeite zal kosten om hier weg te gaan, want men raakt gehecht aan de woning, die men met eigen handen gebouwd heeft. Maar ik wil niet, dat men in Engeland zal kunnen zeggen, dat een Graaf van Killgrove niet naar zijn bezittingen heeft omgezien en ze in handen van vreemden laat. Jij bent jong, jij zult het niet zoo gevoelen!

— O, toch wel, vader! Ik heb hier immers den heerlijksten tijd van mijn leven doorgebracht!

— Dat begrijp ik! zeide de oude man glimlachend, omdat je Jane hebt leeren kennen! En laat ons nu maar gaan slapen, er wachten ons nog een paar vermoeiende dagen, voor we goed en wel aan boord van het schip zijn!

HOOFDSTUK II.

HET DINER IN HOTEL CECIL.

Twee weken later stapten James, Graaf van Killgrove, zijn zoon Dick en Jane te Southampton aan wal.

Wie hen in de wouden van Canada gekend had, zou de handen in elkaar hebben geslagen van verbazing, zoozeer waren allen in uiterlijk veranderd.

Dick was zorgvuldig gekleed met den eleganten eenvoud, die een Engelsch jongmensch van goeden huize past.

Jane, nog een weinig bleek van de vermoeiende reis, zag er wonderlijk bevallig uit in haar reiscostuum met den bonten pelskraag en de oude James had zijn vollen baard laten afscheren en slechts een klein kneveltje overgehouden.

Het drietal nam dadelijk na aankomst den trein naar Londen en pas in de Engelsche hoofdstad besloten zij een paar dagen rust te nemen.

Zij stapten af in het Cecil Hotel.

Het was zes uur in den avond, toen zij hun kamers weder verlieten, na zich te hebben verfrist en hun reiskleederen tegen een avond-toilet te hebben verwisseld.

Het was verbazend op te merken, met welk een gemak de jonge farmer, die toch tot dusverre nooit anders dan zijn lederen en wollen pak van cowboy had gedragen, zich in zijn elegante zwarte rokkostuum bewoog.

En James gedroeg zich, alsof hij het avond-toilet bij uitnemendheid der Engelsche uitgaande wereld nooit langer dan een dag had afgelegd!

Wat Jane betreft, Dick kon zijn oogen nauwelijks van het jonge meisje afhouden, zoo bekoorlijk zag zij er uit in haar witzijden toiletje.

Daar het etensuur had geslagen, begaf het drietal zich naar de groote, prachtig ingerichte eetzaal van het wereldberoemde hotel, en nam plaats aan een der nog onbezette tafeltjes.

Jane had geen oogen genoeg om alles, wat haar omringde te bewonderen: de kristallen gaskroonen, de kostbare tapijten op den vloer, het sneeuw witte damast, waarmede de tafeltjes gedekt waren, de electrische lampjes met hun kappen van zacht-rose zijde, die daarop stonden, maar vooral de bezoekers!

Welk een rijkdom was er in deze schitterende zaal verzameld!

Overall schitterde het goud en de juweelen en het jonge meisje kon zich niet verzadigen aan den aanblik van al dat schoone.

Twee kellners kwamen geruischloos toegesnel en noteerden op hun sierlijke blocnotes wat het drietal bestelde.

— Wij moesten maar eens een glas wijn ledi-

gen vader, op den goeden afloop van onze reis! Dunkt u dat ook niet? vroeg Dick.

— Ga je gang, jongen! zeide de vader vriendelijk.

— Het loopt alles van een leien dakje, is het niet, vader? vroeg Jane op vroolijken toon.

— Als het zoo maar door gaat, kindlief! zeide de graaf van Killgrove.

— En waarom zou het niet zoo doorgaan, vader? vroeg het meisje verbaasd. U heeft toch uw papieren en u kunt toch bewijzen, dat u en niemand anders de erfgenaam van het landgoed en van Primrose Hall is?

— En als ik die papieren nu eens niet had, Jane? vroeg de graaf op ernstigen toon.

Nu was het de beurt van Dick om verbaasd op te kijken.

— Wat zegt ge daar, vader? riep hij uit. Bezit gij dan geen papieren, die onomstootelijk vaststellen, dat gij de rechthebbende erfgenaam van grootvader Edward zijt?

— Zoo is het, Dick! Ik ben vertrokken met een paspoort van den gezant en dat was alles, wat ik in Amerika meebracht, behalve mijn twee vuisten en den wil om er te komen!

— Maar dan vrees ik zeer, dat ons nog groote moeilijkheden te wachten staan! riep de jonge man uit.

— O neen, dat geloof ik toch niet! hernam Graaf van Killgrove. Als ik zeg, dat ik geen papieren bezat, dan bedoelde ik daar natuurlijk mee de overdrachtsdocumenten, de brieven van adeldom, mijn geboortebewijs enz. Maar ik bezat den pas, waarvan ik zooeven sprak, die op mijn eigen naam was gesteld. Ik bezat en ik bezit nog een zegelring van ons geslacht — zie, hij schittert hier aan mijn vinger — en voorts een aantal brieven van mijn lieve moeder en van een of twee andere bloedverwanten, waarvan de inhoud duidelijk aantoonde wie en wat ik ben!

— Maar als de wet die bewijzen niet voldoende acht, vader! vroeg Dick.

— Dan zou ik zeggen, dat de Engelsche wet niet deugt, jongen! riep de Graaf op heftigen toon uit. Daarop vervolgde hij wat zachter: Maar ik twijfel geen oogenblik, of ze zal mij in het gelijk stellen.

— Hebt gij er eenig idee van, wie het landgoed op dit oogenblik beheert?

— Niet het flauwste! antwoordde de graaf.

— Maar hebt ge me nooit eens iets verteld van uw neef Patrick Hawk tijdens onzen overtocht? Hij was immers de eenige zoon van

grootvaders broeder, Baronet Fitchholm? Is het niet mogelijk, dat hij het beheer van het goed op zich genomen heeft?

— Je brengt me daar op een denkbeeld! zeide graaf Killgrove. Het is inderdaad, zeer wel mogelijk, dat Patrick Hawk de teugels tot aan mijn terugkeer in handen heeft genomen.

— Is zijn vader dood?

— Dat weet ik niet — ik heb er nooit bericht van ontvangen, zooals je wel zult begrijpen. Na den dood van mijn moeder, een jaar of tien geleden, heb ik zoo goed als in het geheel geen bericht meer van huis gekregen.

— Maar vindt u het dan niet zonderling, dat uw neef u in het geheel niet heeft geschreven na den dood van grootvader?

— Waarom zou dat zonderling zijn? Als de Amerikaansche posterijen reeds zes maanden noodig hebben gehad om mijn verblijf uit te vinden, waarbij ongetwijfeld de Engelsche gezant te Washington en alle mogelijke regeeringspersonen, om niet te spreken van de politie, zijn te pas gekomen, hoe wil je dan, dat die jonge man mijn verblijf wist? Neen, daar vind ik in het geheel niets wonderlijks aan!

— Maar zou Patrick Hawk in het geheel geen rekening houden met uw terugkeer? vroeg Dick, wiens gelaat langzamerhand een peinzende uitdrukking had aangenomen.

— Dat kan ik je niet zeggen, jongen, en het kan me ook volstrekt niet schelen, of hij het goed beheert of niet — hij zal het moeten verlaten, zoodra wij ons in het bezit van ons rechtmatig eigendom hebben gesteld.

— Wat was die neef eigenlijk voor iemand, vader? vroeg Dick, terwijl hij in gedachten met het zoutvaatje speelde.

— Ik heb als jongen niet veel omgang met hem gehad. Ik geloof niet, dat ik hem goed kon uitstaan. Hij was verbazend trotsch en hij hield ervan dieren te sarren en je weet, dat ik daaraan gruwelijk het land heb gehad, en wel eens onze eigen daglooners afroste, als zij de paarden ranselden.

Op dat oogenblik legde Jane haar handje op den arm van den ouden graaf en zeide op zachten toon:

— U moest liever niet zoo hard praten, vader, want ik krijg het gevoel, alsof die twee heeren daar aan het tafeltje naast ons met aandacht luisteren naar wat u en Dick zeggen.

— Hoor eens kindje, daar kan ik niets aan doen! Als men, zooals ik, een menschenleeftijd lang in de open lucht de knechts heeft moeten toeschreeuwen en een kudde van een paar duizend koeien soms dagen lang in het rechte spoor heeft moeten houden, steeds in het zadel zittend, dan krijgt men een paar stevige longen en dan wordt je stem er niet zachter op! Trouwens, we verklappen geen staatsgeheimen en wat ik zeg, mag iedereen weten!

Terwijl zijn vader dit zeide, had Dick lang-

zaam het hoofd omgewend en zag nu aan het tafeltje naast het hunne een paar heeren in avondtoilet zitten, die reeds aan hun diner begonnen waren.

De een was een man in de kracht van zijn leven, met een fijn besneden gezicht en groote doordringende oogen.

Zijn haar begon aan de slapen reeds licht te grijzen, maar zijn gestalte en zijn gebaren wezen nog op jeugd en buitengewone spierkracht.

De heer, die tegenover hem zat, kon niet ouder zijn dan een jaar of vijf-en-twintig.

Zijn geheel gladgeschoren gelaat, met bijna vrouwelijke zachte trekken, werd door het rose lamplicht zacht beschenen en geleek hierdoor nog teerder en meisjesachtiger.

Zijn zacht blauwe oogen keken droomerig voor zich uit en schenen niets te zien van wat er om hem heen gebeurde.

Maar een scherp opmerker zou hebben gezien, dat dit slechts schijn was, want van tijd tot tijd wierp de jonge man een snellen blik in het rond, die allesbehalve droomerig of zachtzinnig was.

Beide heeren waren in onberispelijk avondtoilet gekleed.

Dick kon niets bijzonders aan deze twee blijkbaar zeer rijke heeren opmerken en zeide geruststellend tot zijn verloofde:

— Ik geloof, dat je je vergist, lieve Jane. Die twee heeren zijn te zeer met de genoegens van een fijn diner bezig, om eenige aandacht te schenken aan wat er hier gezegd wordt. En trouwens, vader heeft gelijk, ieder mag hooren, wat wij voornemens zijn.

De kellner bracht op dit oogenblik het bestelde en het drietal begon met smaak te dineeren.

— Het is alles voortreffelijk klaar gemaakt, zeide Graaf van Killgrove, en toch houd ik vol, dat ik deze fijna ragout volstrekt niet hooger stel dan mijn homp zwart brood met geitenkaas, waarmee ik mijn razenden honger stilde, als ik zes uren aan één stuk achter de koeien had aangereiden, of den akker verzorgd had!

— Maar dan had u niet het gezicht op al die prachtige dames en heeren, vader! merkte Jane lachend op.

— Dat is waar, kindlief, beaamde de graaf. Het is toch voor menschen, die eenmaal van de beschaving geproefd hebben, zooals ik, op den duur niet aangenaam, om zich zoo lang in de woestijn af te zonderen!

— Dat woord gebruikt u toch zeker maar bij manier van spreken, vader! zeide Dick verwijtend. Was het geen heerlijke streek, waar u woonde, buitengewoon vruchtbaar en 's winters van een pracht, gelijk aan die der Zwitsersche hooglanden, zooals ik ze van beschrijvingen en prenten ken?

— Je hebt gelijk, mijn jongen, en toch heb

ik er nu geen spijt van dat we zijn heengegaan! Wij Engelschen zijn wel groote reizigers, maar tevens is er geen enkel volk ter aarde, dat zoozeer aan den geboortegrond gehecht is als wij.

— Dus u is blij vader, dat u weer in Engeland terug zijt? vroeg Jane, den graaf zachtjes over de verweerde hand streelend.

— Heel blij, Jane! antwoordde de graaf.

Voortdurend over hun plannen sprekend, genoten zij van de kostelijke spijsen, die de kellners hun brachten.

Omstreeks acht uur stonden zij van hun tafel op en begaven zich weder naar hun kamer, ten einde eenige rust te nemen.

De groote eetzaal was nu bijna geheel verlaten, maar aan het tafeltje naast dat, waar ons drietal gezeten had, waren de twee heeren in avondtoilet nog aan hun dessert bezig, bestaande uit een prachtige meloen en een dikke tros matblauwschemerende druiven.

Toen Graaf Killgrove, zijn zoon en het jonge meisje verdwenen waren, keek de oudste van de twee heeren zijn metgezel doordringend aan en zeide:

— Jij gelooft immers aan het toeval, Charles!

— Maar beste Edward, ben jij dan niet de man, die me geleerd heeft eraan te gelooven? riep de jonge man met het meisjesachtige gezicht uit.

— Dat is waar ook! hernam de ander lachend. Nu, dan behoeven we ons dus niet te verbazen over het feit, dat wij hier ter plaatse over Patrick Hawk hooren spreken door zijn bloed-eigen neef, die blijkbaar zooeven uit de nieuwe wereld is teruggekeerd!

— En die zijn lieve neefje, naar het schijnt weinig of niet kent!

— Dat moet wel zoo zijn, en ik vrees, dat dezen Graaf van Killgrove, — want dat moet hij zijn, als hij de neef is van Patrick Hawk — nog veel ontgoochelingen te wachten staan. Ik heb wel zoo ongeveer woord voor woord verstaan wat die edelman daar aan dat tafeltje gezegd heeft, en uit wat ik vernam moet ik wel opmaken dat hij volmaakt onkundig is van hetgeen hier tijdens zijn afwezigheid is voorgevallen.

Ja, dat schijnt wel zoo te zijn! Graaf Killgrove blijkt er niet het geringste vermoeden van te hebben, dat een ander brutaal zijn plaats heeft ingenomen.... iemand die zijn rechten als een bulhond zal verdedigen!

— Zeg maar als een tijger, dat komt beter met den aard van Patrick Hawk overeen!

— O! Hoe vaak had ik dien kerel met zijn dronkaardsgezicht willen afranselen als hij in de club opsneed over zijn nieuwe bezittingen, die hij sedert een paar maanden beheert, alsof het zijn eigendom ware!

— En nu keert de wettige eigenaar terug en komt zijn bezit opeischen! Luister goed naar wat ik voorspel, want er hangt ongeluk in de lucht!

— Wat bedoel je, Edward?

— Ik bedoel dat ik dien Hawk nog veel beter ken dan jij schijnt te weten. Ik ken die geheele geschiedenis van het geslacht der Killgroves sedert de laatste vijftig jaren. Ik weet wat er is voorgevallen en waarover het volk in het dorp Killgrove niet dan fluisterend durft te spreken. Ik weet van den dood van den oudsten broeder van den man dien wij hier door een zonderling toeval hebben ontmoet.

— Je maakt me nieuwsgierig! Hoe stierf die broeder dan?

— Hij stortte van het paard!

— Een ongeluk dus?

— Dat zegt men!

— Het is dus niet zeker?

— Dat wil zeggen, dat het tegendeel niet te bewijzen was.

— Dus jij gelooft....?

— Ik geloof dat een paard, dat op een volmaakt gladden weg struikelt en zijn meester afwerpt, terwijl het zelf een been breekt, al een heel bijzonderen sprong moet hebben gemaakt.

— Maar.... wie zou er belang bij zijn dood gehad hebben?

— Ja, wie? Hij had maar één broeder.... den man, dien je zooeven gezien hebt.

— Dus die zou, om den titel en het geld te erven....

— Ik weet wat je zeggen wil, Charles! Maar laat dadelijk dien argwaan varen! Ik heb inder tijd — ik was toen nog heel jong — van die zaak hooren spreken en, hoe het komt weet ik niet, maar destijds al boeide mij dat raadselachtige ongeluk in de hoogste mate!

— Was je toen in de buurt?

— Volstrekt niet! Ik las alles in de bladen, die er natuurlijk vol van stonden, omdat het den erfgenaam van een der beroemdste geslachten van Schotland gold. Alle namen van degenen die zijdelings of direct bij de zaak betrokken waren, stonden daarin vermeld, ook die van Hawk! En je zult het niet willen gelooven, maar ik weet niet wat ik voor antipathieks aan dien naam vond! En toch kende ik geen van die personen die bij dit drama betrokken waren geweest!

— O! Ik kan mij dat wel voorstellen! Het is niet zoo buitengewoon, dat men een afkeer van een persoon krijgt, alleen maar door het een en ander omtrent hem te hebben gelezen!

— Niet waar? En dat nu het toeval of de Voorzienigheid wil, dat wij een der hoofdpersonen uit het drama terugzien! Of laat ik alleen over mijzelf praten, want misschien heb jij nooit over deze zaak hooren reppen.

— Pas in den allerlaatsten tijd, toen die Hawk op de club verscheen en daar den gebraden haan uithing met zijn opzichtige diamanten en de verhalen over zijn uitgestrekte bezittingen bij Edinburgh! Maar omdat ik de zaak inder tijd niet zelf had bijgewoond, begreep ik den

samenhang niet al te goed van al hetgeen hij ons vertelde.

— Maar ik heb mijn ooren des te beter opengezet, dat belooft ik je. En ik ben blij dat ik het gedaan heb, want wellicht kan ik Graaf James bijstaan!

— Wil je je dan aan hem bekend maken?

— Niet dan in de uiterste noodzakelijkheid! Je weet dat ik mij het liefst op den achtergrond houd.

— Vooral als je een goede daad wilt gaan verrichten, beste Edward!

De jonge man had zijn metgezel met een dankbaren en bewonderenden glans in zijn blauwe oogen aangekeken, terwijl hij dit zeide.

Wie waren toch die beide mannen, die hier met zooveel ernst spraken over zaken die de hunne niet waren!?

De oudste was niemand anders dan de Groote Onbekende, die in menig geval de politie van het gansche vasteland om den tuin had geleid bij het volbrengen zijner weergaloos stoutmoedige en slimme streken, de man die te Londen een prachtige villa in Cromwell Road bewoonde, en wel onder den naam van Lord Aberdeen, een der steunpilaren van de Windsorclub, waarvan hij vice-president was, Die man was John Raffles!

Zijn metgezel was tevens zijn trouwe secretaris, die menigmaal de werken van barmhartigheid moest ten uitvoer brengen die zijn meester in het geheim bedacht.

En Charles Brand had zijn vriend en meester reeds in menig gevaar ter zijde gestaan, uit dankbaarheid dat deze hem lange jaren geleden

in een oogenblik van vreeselijke levensmoeheid weder aan het leven had teruggegeven.

De twee vrienden zaten een oogenblik zwijgend tegenover elkaar.

Toen merkte Charles Brand op.

— Deze zaak schijnt dus je geheele aandacht in beslag te nemen, Edward?

— Dat moet ik eerlijk bekennen! De overkomst van den graaf, zeven maanden na den dood van zijn ouden vader, heeft al die oude herinneringen weder bij mij wakker geschud.

— En laat je het daarbij?

— Neen?

— Dat dacht ik wel! riep Charles uit. Ik ken je te goed om niet te weten dat je voor de zooveelste maal weer eens voor reddende voorzienigheid wilt spelen — om misschien voor de zooveelste maal weer met ondank te worden beloond!

— Laat ik één maal een dankbaar mensch ontmoeten tegen tienmaal een ondankbare — dat is mij reeds meer dan voldoende!

— Maar je weet nog in het geheel niets! Je kent de plannen van graaf James niet. Je kunt toch niet zoo maar in het wilde....

— Dat ben ik ook heelemaal niet van plan! Het is heel wel mogelijk dat die Hawk het goed dadelijk weder uit de handen geeft zoodra de rechthebbende zich komt aanmelden. Maar het kan ook wel zijn dat hij hemel en aarde beweegt om het landgoed, waar hij zich reeds heer en meester gevoelt, te behouden! Kom, ga mee naar de club! Misschien zien wij daar Hawk wel.

Raffles riep den kellner en betaalde.

HOOFDSTUK III.

EEN MIDDELEEUWSCH MOORDVERHAAL.

De beide vrienden verlieten het wereldberoemde hotel en stonden even voor den ingang stil.

— Zullen we een auto nemen? vroeg Charles.

— Het is heerlijk vriesweder en de club is hier geen half uur vandaan.

— Je hebt gelijk. Edward. Laten wij maar liever loopen, dan kun je mij in dien tijd het een en ander vertellen van die geschiedenis, waarin ik nu al even veel belang stel als jij!

— Goed! Laat ons dan maar loopen!

Een tijd lang liepen de beide vrienden zwijgend naast elkander voort.

Toen verbrak Charles het stilzwijgen met de vraag:

— Is het geslacht der Killgroves oud?

— Zeer oud! Eduard I bevestigde den eersten graaf van dien naam wegens zijn voortreffelijke

diensten die hij aan de kroon had bewezen! Alle graven van Killgrove hebben aan de kruistochten deel genomen!

— Heeft het altijd op het kasteel van Killgrove geleefd?

— Tot omstreeks 1500 werd het geheele kasteel bewoond, daarna slechts de vleugel die ook thans nog tot verblijf aan de afstammelingen van dat roemrijk geslacht strekt!

— Waarom dan?

— Omdat er in het jaar 1500 een afschuwelijke moord op een der graven van Killgrove gepleegd werd!

— Wat zeg je daar?

— O, de tijden waren toen zeer ruw, en men stelde het leven toen niet zoo hoog als thans! Maar zelfs voor die tijden was de moord boven alle beschrijving laaghartig en snood!

— Toe, vertel me dat! drong Charles aan.

— Luister dan! De graaf van Killgrove die op het laatste van de veertiende eeuw het slot bij Edinburgh bewoonde heette Hugh Killgrove. Hertog van Primrose. Hij was gehuwd met een zeer schoone jonge vrouw, Leonore Flennburn. Zij hadden twee kinderen, zoons die kort na elkander op onverklaarbare wijze verdwenen. Het lijk van den oudsten vond men een maand later gegraven onder den vloer van een ongebruikten kelder, die door toeval moest worden opengebrouwen. Dat van den tweeden broeder werd pas een jaar later gevonden op den bodem van een drooggeloopten put. De eenige erfgenaam van den ouden graaf was aldus een neef, Price Sutherham, een jonge man van een jaar of vijf en twintig.

Op een somberen Decemberavond werden de slotbewoners uit hun slaap geschrikt door een ijselijken gil die uit de slaapkamer van den ouden graaf kwam.

Zij snelden toe. Te laat! In zijn armstoel rustte de grijsaard — dood.

Zijn gade was verdwenen — ook zijn neef. Blijkbaar waren zij gevlucht toen de oude man dien vreeselijken kreet uitstiet voor hij den laatsten adem uitblies!

— Hoe was hij vermoord? vroeg Charles bijna toonloos, zoo had het verhaal hem aangegrepen, ofschoon het een misdaad betrof, die reeds eeuwen geleden gepleegd was.

— Price Sutherham, zijn neef, was onhoorbaar achter hem geslopen, terwijl de oude graaf tegenover zijn jonge vrouw aan het avondmaal was gezeten en had hem met de pees van een handboog gewurgd.

— Vreeselijk! zeide Charles heesch.

— Nietwaar?

— En heeft men den dader nooit kunnen ontdekken?

— Nooit! Evenmin als de schuldige, de jonge vrouw. Men vermoed, dat zij beiden uit het rijk gevlucht zijn met het geroofde geld, want zij hadden de sieraden, de kostbare familie-juwelen van graaf Hugh Killgrove gestolen, voordat zij de misdaad pleegden.

— Dus dat vreeselijke misdrijf is altijd ongewroken gebleven?

— Door de menschelijke gerechtigheid zeker, antwoordde Raffles ernstig.

— Is het verhaal hiermee uit?

— Niet geheel en al — het duurt zelfs op dit oogenblik nog voort.

— Wat meen je? vroeg Charles verbaasd.

— Men zegt dat de geest van den moordeenaar door het slot spookt.

— Kom, dat meen je toch niet? riep Charles ongeloovig uit.

— Je moet me wel begrijpen: Ik zeg het niet, maar van de bewoners van het dorp Killgrove is er niemand, die er niet even heilig aan gelooft, als aan het op- en ondergaan van de zon.

— Dus die geest is gezien?

— Ja, meermalen, maar het is niet een spookgestalte zooals wij ons die in onze meest verhitte verbeelding voorstellen!

— Wat is het dan?

— Het zijn — — twee krijtwitte, als in doodsangst verstijfde handen, even boven de pols als door de bijl van een scherprechter afgesneden, die ieder jaar in den moordnacht d.w.z. op 20 November tegen den wind verschijnen van de eetzaal, waarin de oude graaf Killgrove op zoo ontzettende wijze van het leven werd beroofd.

— Wat zeg je — twee handen zonder lichaam, die zich ieder jaar vertoonen? riep Charles in de hoogste verbazing uit, terwijl hij zijn vriend met onwillekeurig gebaar bij den arm had gegrepen.

— Ja, kort vóór middernacht verschijnen ze plotseling in een donkeren hoek van het groote vertrek, scherp afstekend tegen de donkerbruine gobelins; dan glijden zij als tastend naar een slachtoffer langzaam en zoekend langs den muur, tot zij gekomen zijn achter de plek, waar eeuwen geleden de zwaar gebeeldhouwde stoel van den vermoorde heeft gestaan.

— En dan? vroeg Charles in ademlooze spanning.

— Dan maken de handen zich los van den wand en zweven door de lucht tot boven de hooge leuning van den stoel; eenige malen glijden zij, terwijl de vingers zich krampachtig openen en weer sluiten, langs de wanden van de hooge rechte leuning en ten slotte naderen zij elkander heel langzaam, terwijl de beenderige vingers zich met een droog krakend geluid sluiten.

— En je zegt — dat iemand — dat gezien heeft? stotterde Charles, die ondanks zichzelf bleek was geworden.

— Ik herhaal je: het is niet eens, maar ontelbare malen gezien! Het eerst reeds, juist een jaar na den nacht, waarin de moord werd gepleegd. En daarna is het verschijnsel bijna jaar op jaar, dan door dezen, dan door genen, waargenomen! En het geloof daaraan is in het dorp Killgrove zoo diep ingeworteld, dat je het niet zou moeten wagen ook maar een oogenblik aan de waarheid van het verhaal te twijfelen, wil je geen gevaar loopen op een pak ransel te worden onthaald!

— En wanneer zijn die handen voor de laatste maal gezien? vroeg Charles.

— Vijf jaar geleden! De man, die ze toen zag door een openstaand venster, had nog juist de kracht naar zijn woning terug te keeren en daar te verhalen wat hij gezien had. Toen bezweek hij aan de gevolgen van den ontzettenden schrik.

— Maar jijzelf, Edward — geloof jij aan dat verschijnsel?

Raffles zweeg eenige oogenblikken.

Hij tuurde in gedachten voor zich uit en antwoordde toen:

Ik geloof eerder aan de mogelijkheid dat de dorpelingen het spookverschijnsel meenen gezien te hebben, dan aan het verschijnsel zelf!

— Hoe bedoel je dat?

— Wel, jij zult toch ook wel eens van massasuggestie gehoord hebben? Je moet bedenken, dat we hier met een boerenbevolking te doen hebben, die nu niet bepaald uitblinkt door overmaat van verstandelijke vermogens. Als daar één hunner met eenig aplomb iets beweert, dan zullen er van de tien menschen, die naar hem luisteren, twee zijn, die het stellig gelooven, zonder verder onderzoek, drie die twifelen en vijf die er volstrekt niets van gelooven! Maar de twee overtuigden zullen na korten tijd de drie weifelaars hebben overgehaald, en die vijf overtuigden zullen van de vijf menschen, die in het geheel niets geloofden, drie weifelaars hebben gemaakt en van die drie weer drie geloovigen! Dat is ongeveer, populair verteld, het beginsel van de leer der massa-suggestie. Bedenk voorts verder, dat deze sage al uit de vroegste middeleeuwen dateert, dat, toen zij ontstond, de beschaving nog slechts op zeer laag peil stond en het bijgeloof algemeen verbreid was, zelfs onder de hoogste standen. En stel je nu eens voor, welk een moeite het gekost zou hebben, het vast geloof uit te roeien aan een spookverschijning, die voor het eerst op het laatst van de veertiende eeuw al gezien is!

— Ik geloof deze verklaring liever van je, Edward, dan de bewering, dat je aan de verschijning van de doode handen zelve gelooft! Ik wil je eerlijk bekennen dat ik sterk onder den indruk kwam van je verhaal, maar nu ik weer kalmer nadenk, zie ik heel goed in, dat jij op jouw beurt mij een beetje hebt gesuggereerd! Jij hebt het verhaal op een bijzonder pakkende wijze verteld, maar het is best mogelijk dat ik er hardop om zou gelachen hebben, als een

ander het mij had medegedeeld! En vertel me nu eens, zou die sage ook bekend zijn aan de twee afstammelingen van het geslacht der Killgroves, die wij zooeven in het Hotel Cecil hebben gezien?

— O, daaraan bestaat niet de minste twijfel! antwoordde Raffles. Het spreekt ook wel vanzelf, dat zoo'n verhaal het best bekend is bij de personen, wien het zeer van nabij betreft! Zoo'n sage verhalen de vaders aan hunne zoons en hunne kleinzons, die op hun beurt weder aan hun eigen kinderen en kleinkinderen.

— Zou Patrick Hawk het ook weten?

— Wel, natuurlijk, hij is toch ook van de familie, al stamt hij er niet in rechte lijn van af.

— Het is zonderling! zeide Charles hoofdschuddend. En zouden de graven van Killgrove er nu ook werkelijk aan gelooven?

— Dat is meer dan ik je zeggen kan, beste Charles! zeide Raffles lachend. De een in het geheel niet, de ander daarentegen vast, ofschoon hij er niet voor uit zal durven komen. Hoe dit ook zij, de vleugel, waarin zich de noodlottige eetzaal bevindt, wordt al sedert geslachten niet meer bewoond. Dat zeide ik je straks al. Zoo was het tenminste nog toen ik eenige jaren geleden voor zaken te Edinburgh moest zijn en een uitstapje maakte naar het heerlijk gelegen Killgrove.

De twee vrienden waren nu het clubgebouw genaderd en traden binnen.

De portier ontving den man, dien hij als Lord Aberdeen en vice-president van de Windsor-Club kende, met veel strijkages.

Raffles en Charles beklommen de monumentale trap, gaven hun overgoed in de vestiaire af en betraden de conversatiezaal, die tamelijk goed bezet was.

— Het is hier toch aangenamer dan op straat, merkte Charles op, terwijl hij zich met welbehagen in een leunstoel uitstrekte, die dicht aan het open haardvuur was geschoven.

HOOFDSTUK IV.

PATRICK HAWK.

Raffles had de aanwezigen met een vluggen blik opgenomen, hier en daar een der leden met een kort hoofdknikje gelukkig gemaakt, en met anderen een kort woordje van begroeting gewisseld.

Daarna nam hij naast Brand plaats en keek geruimen tijd aandachtig in het haardvuur, de krachtige kin in de blanke hand met de sterke, gespierde vingers gesteund.

Brand, die de gewoonte van zijn meester misschien nog beter kende dan de zijne, wachtte

zich wel hem in zijn overpeinzingen te storen.

Hij kende precies de oogenblikken, waarop Lord Edward Lister ongestoord wenschte te blijven en niet wilde dat men zijn gedachten-gang onderbrak.

Het duurde wel een half uur, vóór Raffles het hoofd weder ophief en glimlachend tot Charles zeide:

— Ik ben niet erg amusant, beste jongen! Je moet het mij maar niet kwalijk nemen!

— Dat doe ik ook volstrekt niet. Ik kan mij

zeer goed voorstellen waarover je nadacht! Deze zaak schijnt wel je bijzondere belangstelling te hebben!

— Dat heeft ze ook, dat beken ik je eerlijk!

— En je blijft er bij, de verwickelingen van die zaak gade te slaan?

— O ja! Ik heb noodzakelijk wat afleiding en beweging nodig! Ik kan toch zeker wel op je hulp staat maken?

— Maar Edward! riep Charles op bestraffenden toon, daar twijfel je toch hoop ik, geen oogenblik aan?

— Ik maakte maar gekheid, ik weet wel, dat ik op je bouwen kan als op een rots; maar stil, daar kont signeur Hawk aan; opgepast, dat we ons niet verspreken, want die kerel is zoo sluw als satan in persoon!

Bij den ingang van de deur verscheen een man van een jaar of vijf-en-veertig, met een zeer opvallend uiterlijk. Hij was zelfs voor een Engelschman buitengewoon lang en mager, maar zijn schouders waren naar evenredigheid van een ongewone breedte.

Het zonderlingste echter was het gelaat van dezen man. Het was smal en bleek, wat nog meer uitkwam, daar hij geheel gladgeschoren was en een vale tint van de jukbeenderen tot aan de mondhoeken zijn wangen overtoog.

Zijn lippen waren meestal dicht opeen geklemd en dan trok zijn mond een bijna lijnrechte, bloedroode streep dwars over den onderkant van zijn gelaat.

Boven dien mond stak, als de snebbe van een schip, een dunne, zeer groote neus, gekromd als de snavel van een havik, uit.

De oogen van dien man waren zeer lichtgrijs met groote pupillen en zoo rond als die van een uil, welke gelijkenis des te sterker opviel, daar zij bijzonder dicht bij elkaar geplaatst waren.

Boven die oogen staken twee borstelige, vuurroode wenkbrauwen van den neuswortel af, waar zij met elkaar vergroeid waren, schuins in de hoogte, wat zijn gelaat een hoogst zonderlinge uitdrukking verleende.

Zijn hoofdhaar, eveneens van het vurigste rood, was kort geknipt en daalde in een punt neer tot midden op het lage voorhoofd.

Het was een bijzonder gezicht, had Raffles wel eens gezegd, dat zelfs de beste vermoeding hem niet gebaat zou hebben, die aan te nemen. Dadelijk zouden zijn wonderlijke uilen-oogen en zijn vervaarlijke Cyranoneus hem verraden.

— Hoe vindt je zijn gezicht, Edward? vroeg Brand zachtjes, terwijl de nieuw aangekomene langzaam de conversatiezaal doorschreed.

— Het is een van de meest buitengewone koppen, die ik in mijn heele leven heb gezien, zeide Raffles op eveneens zachten toon, en toch is er op de geheele wereld, geloof ik, geen plekje

zoo groot als een behoorlijk tafellaken, waar ik mijn voeten niet gezet heb en ik ben gewoon mijn oogen overal duchtig den kost te geven. In China heb ik eenige zeer opvallende gezichten gezien, maar zoo vreemd als die van Patrick Hawk toch niet.

— Daar valt me iets in, zeide Brand. Herinner je je nog, dat we de Notre-Dame te Parijs beklommen hebben?

— Natuurlijk herinner ik me dat! Het was, toen we dien schobbejak van een Franschen paardrijder achterna zaten en een dag vrijaf namen.

— Ik zal jou als kunstkenner natuurlijk niet behoeven te herinneren aan de honderden figuren van duivels, satans, draken en andere monsters, die op de daken van die wereldberoemde kerk zijn aangebracht. Welnu, Patrick Hawk herinnert me aan eenige van die steenen duivels!

— Je hebt gelijk! riep Raffles uit. Daar lijkt hij ook op. Je vergelijking is treffend van juistheid! Ik dacht het eerst aan een Thibetaanschen Lama, dien ik eens ontmoet heb. Maar de gelijkenis met jouw steenen duivel is veel beter. Ik zwijg nu maar, want ik geloof waarlijk dat onze vriend regelrecht op ons afkomt.

Inderdaad had de nieuwe bezoeker even rondgekeken en kwam nu recht op de twee vrienden, die nog steeds bij het vuur zaten, toelopen.

Toen hij vlak bij hen was, zeide hij:

— Goedenavond, Mylord. Gij en uw secretaris zijt vanavond bijzonder vroeg, als ik mij niet vergis!

— Gij vergist u niet, Sir Patrick Hawk! Wij verveelden ons en de club is steeds een aangename toevlucht voor dengene, die met zijn tijd geen raad weet. Neem, wat ik u verzoeken mag, plaats en help ons den tijd wat korten! Gij moest ons eens mededeelen, hoe het u nu in uw nieuwe functie als slotheer bevalt!

Patrick Hawk nam in een der stoelen plaats, die Raffles hem aanwees en strekte behagelijk zijn ongemeen lange beenen naar het vuur uit.

— Ik moet u zeggen, Mylord, dat ik mij als slotvoogd zeer wel gevoelt en alsof ik mijn geheele leven niets anders gedaan had!

— Dat doet mij oprecht genoegen, zeide Raffles. Dus het zou u zeker zeer spijten als gij genoodzaakt zoudt zijn uwe pas verworven bezittingen weder af te staan?

Het smalle duivelengelaat tegenover hem verkreeg een schrikbejagende uitdrukking.

— Hoe meent gij dat, Mylord? vroeg Hawk langzaam, terwijl hij den vrager een loerenden blik toewierp.

— Wel, zeide Raffles op bedaarden toon, als ik mij niet sterk vergis, zijt gij immers niet de afstammeling in rechte lijn van de graven van Killgrove?

Patrick Hawk keek den spreker aan alsof hij tot in den bodem van zijn ziel wilde lezen.

Hij nam een sigaret uit zijn gouden koker en stak die met een traag gebaar aan.

Eindelijk zeide hij op luchtigen toon:

— Gij hebt gelijk, Mylord! Een afstammeling in rechte lijn ben ik niet, maar daar, voor zoover ik weet, alle rechthebbende afstammelingen der Killgroves... dood zijn, ben ik de eenige, die recht op het slot en de erfenis van den ouden graaf Edward kan laten gelden!

— Gij zult natuurlijk wel gelijk hebben, zeide Raffles achteloos, ik weet het ware niet van de geschiedenis, maar ik meen mij toch wel te herinneren dat de oude graaf twee zoons had.

— Inderdaad! antwoordde Hawk kortaf.

— Welnu dan?

— Maar gij zult toch indertijd wel in de bladen hebben gelezen, dat de oudste zoon van Graaf Edward ongeveer twintig jaar geleden.... door een jammerlijk ongeluk om het leven is gekomen?

— Ja, ja! Nu gij het zegt, nu staat mij wel iets van die treurige geschiedenis bij, hernam Raffles, terwijl hij schijnbaar groote moeite deed zich de gebeurtenissen weder te binnen te roepen. Maar de andere zoon, die daarna het slot en al het andere moest erven?

— O! Die is reeds vijf-en-twintig jaar of langer geleden uit Engeland verdwenen, en niemand heeft sindsdien nog iets van hem gehoord, riep Patrick Hawk uit, terwijl hij een kort, onaangenaam lachje deed hooren.

— Alles goed en wel, mijn waarde heer, maar veronderstel nu eens dat de erfgenaam toch nog ter elfder ure terugkeert, dan zoudt gij toch wel genoodzaakt zijn, die bezitting weer te verlaten en den titel weder aan den rechthebbende over te dragen!

Raffles zelf had waarschijnlijk niet de uitwerking kunnen voorzien die deze weinige woorden op den man tegenover hem uitoefenden.

Patrick Hawk werd buitengewoon bleek en zijn zonderlinge ronde oogen begonnen van een somber inwendig vuur te branden. Zijn smalle lippen openden zich een weinig en door de bloedroode streep schitterden zijn spitse wolvertanden als die van een roofdier, terwijl de spieren van zijn magere wangen zenuwachtig trilden.

Raffles wachtte zich wel, ook maar door het geringste gebaar te verraden dat hij deze buitengewone verandering in het uiterlijk van Patrick Hawk had waargenomen, ofschoon hem in werkelijkheid geen enkel trekje ontgaan was.

De man tegenover hem had trouwens binnen enkele seconden zijn kalmte herkrege en merkte nu op gewonen toon op.

— Mylord, indien de rechthebbende terugkeert, ben ik natuurlijk wel gedwongen mijn pas verworven rijkdommen weder af te staan, hetgeen ik dan ook met de meeste gratie zou doen! Maar ik herhaal, dat de kans daarop al bitter

klein is, en dat men graaf James gerust als dood en begraven kan beschouwen!

— Zooveel te beter voor u, Sir, want voor zoover ik u ken, zoudt gij niet dan met tegenzin het kasteel weder verlaten.

— Niet dan met grooten tegenzin, zeide Hawk ironisch.

— Heeft men hier nooit bericht ontvangen van den jongen graaf? vroeg Raffles schijnbaar onverschillig.

— Nooit!

— Waarom heeft hij eigenlijk het vaderlijk erfgoed verlaten?

— Ik geloof wegens een twist met zijn vader! Het jonge mensch zou zich indertijd vergrepen hebben aan pachtgelden, die hij als beheerder aan zijn vader had moeten overdragen.

— Dat is leelijk! Zijn eigen vader te berooven! Dan begin ik ook te gelooven, dat de rechthebbende erfgenaam maar liever zal wegblijven, in plaats van gevaar te loopen met de politie kennis te maken. Misschien heeft trouwens het doodsbericht van zijn vader hem nooit bereikt.

— Dat geloof ik ook niet! riep Hawk uit. Het is reeds zeven maanden geleden dat men het bericht van overlijden op goed geluk naar Amerika zond. Maar door geen enkel teeken is gebleken, dat het zijn bestemming heeft bereikt!

— Nu, ik wensch u toe, dat gij nog langen tijd in het bezit van het schoone kasteel der graven van Killgrove moogt blijven, zeide Raffles, terwijl hij opstond en zich uitrekte.

— Nog langen tijd, Mylord? riep Hawk, terwijl hij Raffles op zonderlinge wijze aanstaarde. Nog langen tijd, zegt gij? Altijd, Mylord, altijd!

Patrick Hawk maakte een lichte, sierlijke buiging voor de twee vrienden en verwijderde zich snel.

Raffles nam weder plaats in den gemakkelijken lederen clubstoel.

Geruimen tijd zwegen beiden.

Eindelijk merkte Raffles op:

— Een heel bijzonder man, die Hawk, beste Charles!

— Vind je?

— Jij dan niet?

— Ik vind hem om voor te huiveren!

— O, ik heb niet gezegd, dat ik hem een vriendelijk mensch vind! Zijn bijzonderheid ligt eenvoudig in zijn buitengewoon uiterlijk, in zijn gebaren, in zijn stem.... kortom in zijn geheele persoon! Maar daarenboven ook nog in een merkwaardige vastheid van wil, een onverzettelijkheid, die voor niets terugdeinst en een merkwaardig gebrek aan alles wat naar geweten zweemt!

— Je schijnt hem goed bestudeerd te hebben!

— Dat heb ik ook, al lang voor ik wist in welke verhouding hij tot het geslacht Killgrove stond. En daarbij heb ik hem niet alleen naar

zijn uitlatingen beoordeeld. Want een groot Fransch staatsman heeft eens terecht opgemerkt, dat de woorden gemaakt zijn om de gedachten te verbergen! Ik heb zijn gewoonten, zijn uiterlijk bestudeerd, en die kan de mensch niet verbergen, al geeft hij er zich nog zoo veel moeite voor.

— Tenminste als hij niet Raffles heet!

— Dank je, zeide Raffles met een lichte buiging van het hoofd. Heb je wel eens goed op de handen van Patrick Hawk gelet?

— Om je de waarheid te zeggen, neen.

— Dat moet je dan eens doen! Het zijn lange, smalle, maar buitengewoon sterke handen, de vingers van breede toppen voorzien, eindigend in vierkante, platte nagels — het kenmerk van onverzettelijke, wreede wilskracht! Let ook eens op zijn voeten! Hij zet ze neer als een kat! Men hoort hem bijna nooit naderen!

— Ja, dat heb ik ook al eens opgemerkt!

— Ik zal je eens iets merkwaardigs vertellen! Weet je wie er nog meer zoo volmaakt geruischloos en als een kat liep?

— Ik heb er niet het flauwste vermoeden van!

— Price Sutherham!

— Wat zeg je? De bloedverwant van den ouden graaf Hugh Killgrove, die hem in 1500 vermoordde?

— Juist!

— Dat is al heel sterk! Maar hoe weet je dat?

— Ik heb die bijzonderheid gevonden in een oud, bestoven boek in de Koninklijke Bibliotheek, waar ik vaak een verloren uurtje doorbreng, zooals je weet! In dien ouden foliant staat de geheele moordzaak in geuren en kleuren beschreven! De schrijver moet het intusschen „van hooren zeggen” hebben, want het merkwaardige boek dateert van het jaar 1578. En daarin staat zelfs de bijnaam te lezen die Price Sutherham was gegeven! Hij heette „ye felin” het roofdier!

— Dat is al heel merkwaardig!

— Die overeenkomst, bedoel je?

— Zeker!

— Och, toch minder merkwaardig als je misschien wel denkt!

— Hoezoo?

— Wel, omdat Patrick Hawk in rechte lijn afstamt van Price Sutherham!

— Kom, Edward! riep Charles op ongeloovigen toon uit. Nu houdt je me toch zeker voor het lapje?

— Ik zeg je niets anders dan de zuivere waarheid! En waarom zou het ook zoo onmogelijk zijn?

— Maar de moordenaar is gevlucht en men heeft nooit meer iets van hem vernomen!

— Dat is zoo. Maar Sutherham was reeds gehuwd toen hij de misdaad pleegde en had drie kinderen, twee zoons en een dochter, die overigens dadelijk na den wandaad door hun

moeder naar Frankrijk werden gezonden, daar de ongelukkige vrouw niet wilde dat de kleinen bleven wonen in dezelfde streek en zelfs in hetzelfde land dat de afschuwelijke schanddaad van hun vader had aanschouwd!

— Wat je me daar vertelt is alles bijzonder merkwaardig, Edward!

— Nietwaar? En toch is het niet anders dan een gebeurd feit! C'est de l'histoire, zooals de Fransen zeggen!

— En heb je dat allemaal in dat oude geschrift gevonden?

— Zoo goed als alles, ja! De rest heb ik uit zeer oude stadsarchieven bijeenverzameld! Je weet hoe ik van snuffelen houd!

— Vooral als je er een of anderen slag door kunt slaan! En zou Hawk dat zelf nu ook weten?

— Daarop kan ik je niet antwoorden. Misschien weet hij het — misschien weet hij het niet! Als ik dat zou willen weten, zou ik het nog wel uitvinden. Hoe sluw onze vriend Hawk ook mag zijn.

— En mag ik nu weten, hoe je de zaak denkt aan te pakken?

— Beste kerel, daarop kan ik je al evenmin antwoord geven. Maar dit staat vast, dat we naar Killgrove zullen vertrekken!

— Nu dadelijk?

— Neen, we hebben nog wel een paar dagen tijd, want ik geloof niet, dat graaf James onmiddellijk zal doorreizen. Dat heb ik tenminste meenen te begrijpen uit zijn woorden, toen wij hem hedenmiddag beluisterden.

— En wij gaan natuurlijk in een vermomming daarheen?

— Dat spreekt vanzelf! Als ik mij daar als Lord Aberdeen vertoonde, en Hawk kreeg mij te zien, dan lag natuurlijk ons geheele plan in duigen.

— Maar weet je wel, dat er eigenlijk van een bepaald plan geen sprake is, beste Edward? riep Charles lachend uit. Wij zijn immers geheel onbekend met de voornemens van Hawk. Het is zeer wel mogelijk, dat hij dadelijk rechtsomkeert maakt, als de wettige eigenaar komt.

— Als je dat gelooft, heb je niet goed op zijn gezicht en op zijn woorden gelet, toen hij zooeven met ons sprak! Ik erken overigens dat er inderdaad geen vast plan kan bestaan en dat wij voorloopig in het duister tasten, aangaande de bedoeling van dien roodharigen duivel. Maar ik durf met de meeste beslistheid te verzekeren, dat die bedoelingen allesbehalve goed zullen blijken te zijn. En je weet nu eenmaal, dat alles wat van adel is en zich onrechtmatig, door misdaad verrijkt, in mij een onverzoenlijken vijand heeft.

— Ik moet je alweer gelijk geven, Edward! En ik laat dus, zooals gewoonlijk alles geheel aan jou over! Je hebt maar te bevelen, en ik zal je blindelings gehoorzamen!

HOOFDSTUK V.

HOE HET ER OP KILLGROVE HALL UITZAG.

Het kasteel van de Graven van Killgrove is gelegen op een lagen heuvel, van welks top men het dorp op ongeveer 2 kilometer afstand duidelijk kan zien liggen.

Nog toonen geweldige schietgaten in den dikken muur van dit afgezonderd gedeelte, boven de steile helling aan, dat de graven van Killgrove zich hier menigmaal hardnekkig hebben moeten verdedigen tegen aanvallen van vijandelijke leenheeren en waarschijnlijk ook wel tegen de plunderende Normandiërs.

Drie dagen nadat, hetgeen wij in het vorig hoofdstuk verhaalden, was voorgevallen, reed een prachtige rood gelakte auto in snelle vaart den breeden weg op, die van den uitgang van het dorp in flauwe bochten, gedeeltelijk door een prachtig bosch met zeer zware boomen, gedeeltelijk door een vette weide, naar den ingang van het park voert, dat het kasteel aan drie zijden omringt.

De wagen, door een vaste hand bestuurd, reed het hek door, volgde den breeden grintweg, draaide om den vijver heen, die zich voor het terras uitstreckte en hield met een ruk stil voor de breede trap van vijf treden, die naar de zware hoofddeur voerde.

De man, die achter het stuurwiel had gezeten, sprong van den wagen.

Het was Patrick Hawk.

Nauwelijks stond de wagen stil, of eenige knechts kwamen toesnellen door de poort, die naar de binnenplaats en de paardenstallen leidde en bleven in deemoedige houding, terwijl zij de oogen nauwelijks durfden opslaan, voor hun nieuwen meester staan.

— Breng den wagen naar de garage en maak hem schoon, beval Hawk, terwijl hij zijn handschoenen uittrok en de treden van het terras opging.

Voor hij nog geheel en al boven was, werd de zware eiken deur, die tot de hall van het kasteel toegang gaf, geopend door een bediende, wiens spierwit haar en gebogen houding er op wezen, dat hij een menschenleeftijd in dienst van het geslacht der Killgroves was geweest.

Met schuwen blik stelde de oude man zich terzijde van de deur en liet zijn meester buigend voorbijgaan.

Hawk keek den ouden dienaar doordringend aan en vroeg:

— Is er nieuws, Wallace?

— Weinig, graaf, antwoordde de grijsaard. De veearts is naar Soliman komen kijken en heeft een middel voorgeschreven.

— Hoe is de hengst nu?

— Hij hinkt nog wat, maar het gaat al beter, graaf!

— En nog steeds is niet ontdekt, of hier kwaadwilligheid in het spel is en of men mijn beste renpaard kreupel heeft willen maken?

— De politie doet nog steeds onderzoek, graaf. Maar zij vreest dat hare nasporingen vruchteloos zullen zijn.

— Dan deugt de politie niet! riep Hawk heftig uit. Het is ondenkbaar, dat een paard kreupel wordt, zonder oorzaken van buiten! Gij hebt zelf gezegd, dat Soliman na het oefenen geheel frisch is binnen gekomen en niets mankeerde.

— Dat is ook zoo, graaf!

— Welnu, het paard was den volgenden dag kreupel, nadat het den stal niet meer verlaten had, maar wee degene, die de schuldige zal blijken — als ik hem in handen krijg, zal ik hem doodranselen!

De oude bediende zweeg. Hij kende, gedurende de zeven maanden, die hij thans in zijn dienst was, genoegzaam den heftigen, opvliegender aard van zijn nieuwen meester, om niet te weten, dat ieder woord van tegenspraak hem zwaar zou bezuren.

Hij slaakte een nauwelijks hoorbaren zucht en zeide onderdanig:

— De vee-arts is ook naar Diana komen zien, graaf, maar het was reeds te laat — het arme dier is eergisteren bezweken.

— Wat zeg je daar? riep Hawk uit, terwijl zijn oogen onheilsPELLend begonnen te schitteren.

— Is Diana dood? Mijn beste jachthond! En zou je nog willen volhouden, dat hier geen kwaadwilligheid in het spel is? Nogmaals, Wallace, laat de man, die dit gedaan heeft, zich voor mij in acht nemen!

Met dreunende schreden liep hij de hall door en begaf zich naar de slaapkamer om zich te gaan verkleeden.

De oude bediende had hem nauwelijks durven aanzien.

Reeds dadelijk had het gelaat van Hawk hem een instinctmatigen afkeer ingeboezemd, maar de uitdrukking die op dat gelaat verscheen wanneer hij zich driftig maakte, was zoo duivelsch, dat de oude Wallace zich zooveel mogelijk verborgen hield als zijn dienst het hem maar veroorloofde.

Hoofdschuddend begaf hij zich naar het vertrek voor de dienstboden bestemd.

— Hij zal wel gelijk hebben, mompelde hij in zichzelf. Soliman is niet bij ongeluk kreupel geraakt en Diana is stellig vergiftigd bij mijn arme ziel! Maar wie zou hem durven vertellen, dat dit louter geschied is uit wraakzucht! Dat het een daad is van een dorpeling of een weggejaagden bediende, die hem al even zeer haat en vreest als.... Stil Wallace, bedenk wat je ging zeggen! Hij is en blijft in ieder geval je meester! Maar de hemel hoort het mij zeggen, dat ik duizendmaal liever onzen goeden ouden graaf hier had gezien, al werd hij in den laatsten tijd mopperig en kortaangebonden.

In zichzelf brommend en zijn hoofd schuddend, vervolgde de oude dienaar zijn weg.

Hawk had zich naar zijn slaapkamer begeven, zich daar verkleed en liep nu door de prachtige met marmer bevloerde gangen van het kasteel naar zijn werkkamer, en regelrecht op zijn schrijftafel toe.

Op het tafelblad had zich gedurende zijn afwezigheid een geheel stapeltje correspondentie opgehoopt: invitaties voor diners en soirées of jachtpartijen, rekeningen, dagbladen, allerlei tijdschriften over jacht, visschen en andere soorten sport voor rijke lieden, enz.

Hawk liet zich met een zucht van welbehagen in den zacht gepolsterden stoel voor de schrijftafel nedervallen en keek met schitterende oogen om zich heen.

— Van mij! mompelde hij opgewonden. Alles van mij! En wee dengeen, die zou willen trachten het mij weer te ontnemen, het zou hem slecht vergaan!

Hij nam een sigaar uit een prachtig bewerkt zwart kistje van palissanderhout en begon een voor een de tijdschriften van hun kruisbanden te ontdoen en naast zich op te stapelen.

Daarna begon hij de brieven te openen.

Hij las de uitnoodigingen met een trek van vreugde op het smal gelaat door en rangschikte ze zorgvuldig naar de datum.

Bij den vijfden brief hield hij verwonderd op.

— Dat is een bekende hand! mompelde hij. Waar kan ik die meer hebben gezien? Dat is wonderlijk — hij gelijkt zeer veel op die van den ouden graaf, dien wij zeven maanden geleden in den grafkelder van het slot hebben bijgezet!

Zijn vingers trilden een weinig, toen hij den brief om en om draaide.

— Hij komt uit Londen en is eergisteren verzonden. Nu, ik bereik niets met dien brief als een schooljongen in mijn vingers rond te draaien! Als ik wil weten, wat hij bevat, dien ik hem te openen!

Hij nam een vouwbeen ter hand in den vorm van een spitsen Japanschen dolk en opende snel de envelop.

De brief was bedrukt met het firmahoofd van het Cecil-Hotel te Londen.

Patrick Hawk wierp zich achterover in zijn stoel en begon te lezen.

En naarmate hij verder las, verkreeg zijn gelaat een schrikwekkende uitdrukking.

Zijn ronde oogen puilden hem uit het hoofd en kleine vlokjes schuim vertoonden zich in de hoeken van zijn half geopenden mond.

Een sissende klank als van een woedende slang kwam over zijn lippen en de linkervuist, die op het tafelblad rustte, opende zich met een krampachtige beweging.

Toen hij den brief geëindigd had, liet hij hem langzaam op de tafel zinken en staarde als wezenloos voor zich uit.

Eindelijk stiet hij een kort lachje uit en zeide op schorren toon, alsof hij tot een onzichtbaren persoon sprak:

— Wat zeide ik daar straks? Alles voor mij! heb ik gezegd. Ik zou mij dus vergist hebben? Dit heerlijke slot, het landgoed, de prachtige paarden, de veestapel, het reusachtig vermogen, de titel — dat alles zou ik moeten afstaan aan dien vervloekten vreemdeling, die daar uit Amerika komt aanzetten, waar hij de helft van zijn leven in de wildernis heeft doorgebracht, ver van alle beschaving? Ik zou dus het veld moeten ruimen voor dien onbeschaamden boer en zijn zoon, den cowboy! Ik zou, nu ik mij hier als heer en meester thuis gevoel, nu ik hier mijn rechten heb laten gelden, met hangende pootjes weer weggaan, uitgejouwd door de dorpelingen, die mij haten als de pest, zooals ik zeer goed weet?

Zijn oogen brandden als vuur, terwijl hij bijna luidkeels deze woorden riep.

De scherpe wolventanden beten in zijn bloedroode smalle lippen en zijn geheele lichaam sidderde van woede.

Toen verhief hij zich in zijn geheele lengte en zeide op heesche toon, alsof hij een plechtigen eed aflegde:

— Dat nooit! Wie zich op mijn weg plaatst, moet de gevolgen zelve maar dragen! Hij schrijft mij, dat niemand van zijn komst afweet, dat niemand zijn waren naam kent en dat hij voorloopig, totdat alles geregeld is, zijn incognito wil bewaren. Dat moet de duivel zelf hem zoo hebben ingegeven! Komt gij maar hier, graaf James, met je zoon, en ik zal je toonen, wie en wat de afstammeling van „ye felin” is!

Hij begon het vertrek met haastige schreden op en neer te loopen en toch was het onmogelijk iets van zijn stappen te vernemen.

Het was waarlijk, alsof daar een groot roofdier ongeduldig en wraakgierig op en neder liep!

Van tijd tot tijd nam hij den brief weder ter hand en wierp hem dan weder op het tafeltje.

Eindelijk nam hij hem op en stak hem zorgvuldig in zijn binnenzak.

— Alles is nog niet verloren! mompelde hij. Niemand weet iets van zijn vertrek naar Enge-

land — niemand kent zijn waren naam, noch zijn verblijfplaats, noch zijn plannen! Het oogenblik is gekomen, Patrick Hawk, om te toonen, dat het bloed van je voorouders nog niet al te zeer in je verdund is! De tijd is wel kort om mijn veldtochtplan op te maken, maar nog is het tijd. De brief is eergisteren verzonden en daarin deelt de indringer mij mede, dat hij over twee dagen hier zal komen, om bezit van de erfenis te nemen! Hij wil mij wel de gunst bewijzen, mij in de gelegenheid te stellen om zonder opzien te baren te vertrekken! Haha! Wij zullen eens zien, of het daartoe zal komen. graaf James!

Hawk liep naar de schel en belde.

Even later trad Wallace binnen.

Hij maakte een stomme buiging en wachtte op de bevelen van zijn meester.

— Wallace, zeide Hawk, vandaag nog zal hier een heer uit Londen mij een bezoek komen brengen. Je laat hem onmiddellijk bij mij toe, zonder een oogenblik te verliezen, begrepen?

— Ja, graaf!

— Ik verlang, dat je je niet door dien man zult laten uithooren omtrent hetgeen hier alzoo voorvalt, verstaan?

— Ja, graaf!

— Hij is — een oude schuldeischer van den overleden graaf, en hij heeft niets te maken met de dingen die hier gebeurd zijn sedert je vroegere meester gestorven is. Geen woord dus! Je kunt weer gaan!

De oude bediende ging even zwijgend weder heen als hij gekomen was.

— Die is ook al niet al te zeer op mij verzot, bromde Hawk tusschen de tanden. Nu, hij heeft den langsten tijd hier doorgebracht! Ik houd niet van die oorwurmen en dwarskijkers!

Hij nam een der fraaie geweren uit de wapenkast, die een groot gedeelte van een der wanden besloeg, en hing een weitasch om.

— Ik zal in de buurt van het kasteel blijven. bromde hij, als zij in het gezicht mochten komen, kan ik snel genoeg terug zijn. En Wallace zal niet klappen, daarvoor is hij door den ouden graaf te goed afgericht!

Hawk verliet het vertrek, daalde de trap af en ging door de groote hal het kasteel uit.

Zoodra hij de deur uit was, sloeg hij een zijweg in die naar een uitgestrekt erf voerde, en vandaar naar de bosschen die het slot omgaven.

Hawk liep snel langs den put die zich op dit erf bevond en die blijkbaar sedert lange jaren buiten dienst was gesteld, en vervolgens langs de woningen van de tuinlieden, boschwachters en houtvesters die zich aan den ingang van het bosch ter rechterzijde van het kasteel bevonden.

Spoedig was hij onder de boomen verdwenen, die reeds lang al hun gebladerte verloren hadden en hun takken als smeekende armen tegen de grijze winterlucht omhoog staken.

HOOFDSTUK VI.

DE BEZOEKER.

Ongeveer een uur later reed een eenvoudig rijtuigje, met een mager paard bespannen, den weg naar den ingang van het slot op.

Behalve de koetsier, zaten er twee mannen in, wier gelaat echter slechts onduidelijk te onderscheiden was, ten eerste omdat de duisternis reeds begon te vallen, en ten tweede, omdat de beide mannen achter in het rijtuig leunden, en een lederen kap hun gelaat in de schaduw liet.

Die twee mannen waren graaf James Killgrove en zijn zoon Dick.

Zij voerden een zacht fluisterend gesprek.

— Vader, ik had toch liever Jane medegenomen! zeide Dick.

— Maar jongen, zij is toch in het hotel de „Roode Arend” zoo veilig als men maar kan verlangen! Er zijn in het hedendaagsche Engeland geen roofridders meer! Wij zijn immers binnen een uur terug, en ik besloot je, dat ik de zaak met onzen waarden neef zoo spoedig mogelijk in het reine zal brengen!

— Waarom wilt ge toch niet hebben, vader,

dat ik met u mede ga om dien Hawk te woord te staan?

— Omdat ik je driftigen aard maar al te goed ken, en omdat wij met de mogelijkheid moeten rekenen dat de huidige bezitter misschien niet goedschiks van zijn rechten afstand zal willen doen. Jij zou, daar ben ik zeker van dadelijk handtastelijk worden, meenende, dat je nog altijd in Kansas bent — en daardoor zouden wij een schandaal veroorzaken, dat ik tot iederen prijs wil voorkomen. Als Hawk ons tart, onze rechten te bewijzen, en niet verkiest heen te gaan dan krijgen wij met een advocaat veel meer gedaan dan met ruw geweld!

— Ik vrees dat ge gelijk hebt, vader! zeide Dick op somberen toon. Ik geloof, dat ik dien kerel, van wien u mij niets goeds verteld hebt, eenvoudig in den nek zou nemen, en buiten de deur gooien.

— Zie je wel! riep graaf James uit. Ik wist het wel! En daarom is het veel beter als jij kalm wacht tot ik je in de herberg aan den

ingang van het dorp weder kom afhalen.

Het rijtuig was nu den ingang van het park genaderd en reed den weg naar de poort van het kasteel op.

Graaf James had de hand van zijn zoon gegrepen en fluisterde nu heesch;

— Daar heb ik geleefd, Dick — daar in dat vorstelijk slot heb ik mijn gelukkige jeugd doorgebracht — tot op dien vervloekten dag van den raadselachtigen diefstal!

De oude graaf keek naar het kasteel met een blik, waarin al zijn vroeger geluk en zijn jeugtherinneringen besloten waren.

Wat Dick betreft, hij had geen oogen genoeg om de schoonheden van het slot zijner voorvaderen te beschouwen, en een glans van trots en fiere blijdschap overtoog zijn gelaat, terwijl zij langs den breeden oprit de poort naderden.

Eindelijk hield het rijtuig stil.

Graaf James steeg uit, reikte zijn zoon de hand en zeide:

— Ga nu terug naar de „Roode Arend” en wacht mij daar.

— Ik wilde, dat gij er al was, vader! antwoordde Dick bekommerd. Ik weet niet hoe het komt, maar het is me alsof ons een groot onheil bedreigt!

— Kom, jongen! Je bent dwaas! Over een uur hoogstens ben ik weer terug!

Nogmaals drukten de beide mannen elkander krachtig de hand.

Toen keerde het rijtuig en reed snel weg, terwijl Graaf James met snelle stappen de treden van het terras beklom.

Dicht bij deze trap was een man, in een wollen jekker gekleed en met klompen aan de voeten, ijverig bezig het grintpad te harken.

Die man was John Raffles.

HOOFDSTUK VII.

HET ONDERHOUD.

De graaf van Killgrove belde aan en even later opende de oude Wallace de deur.

De bezoeker kon een kreet van vreugde nauwelijks onderdrukken, toen hij den trouwen kamerdienaar van zijn vader herkende. Hij wist zich echter te bedwingen en vroeg bedaard:

— Is uw meester thuis, goede vriend?

— De graaf is zooeven teruggekeerd, mijnheer, antwoordde Wallace. Gij zijt zeker de persoon, die mijn meester verwacht?

— Die ben ik.

— Wees dan zoo goed mij te volgen.

Met een gebaar wees de oude bediende den bezoeker den weg.

Zwijgend stegen zij de groote trap op, zijwend liepen zij eenige gangen door.

Eindelijk hield Wallace stil voor een zware eiken deur en klopte aan.

Een oogenblik scheen graaf James opnieuw lust te gevoelen zich bekend te maken, maar hij hield zich in, daar hij alles eerst met den tegenwoordigen beheerder van zijn landgoed wilde regelen.

Wallace opende de deur en zeide tot Hawk, die zich juist van zijn geweer en weitasch ontdaan had:

— Daar is de heer uit Londen, dien gij verwachtte, graaf!

— Verzoek dien heer binnen te komen!

Wallace verzocht graaf James met een zijwende handbeweging binnen te gaan, en sloot de deur zacht achter den bezoeker dicht.

Toen bleef hij eenige oogenblikken in gedachten verzonken staan, den blik steeds op de

gesloten deur gericht, en mompelde eindelijk terwijl hij zich langzaam verwijderde:

— Zonderling! Zonderling! Die man lijkt sprekend op mijn goeden heer, toen die zestig jaar was! Maar kom, oude Wallace, je lijdt aan hersenschimmen! Hoe zou er eenig verband bestaan tusschen je gestorven meester en dien schuldeischer uit Londen!

Terwijl de oude bediende langzaam de trap afdaalde, stonden de twee mannen in het vertrek van Hawk elkander zwijgend op te nemen — de rechtmatige erfgenaam en de indringer!

Wel vijf minuten duurde de stilte, van komend onheil zwangere beschouwing.

Eindelijk nam Patrick het eerst het woord. Zijn stem klonk heesch toen hij vroeg:

— Gij zijt — degeen, die mij eergisteren uit Londen hebt geschreven?

— Ik ben graaf James Killgrove, heer van Primrose, rechtmatig erfgenaam van graaf Edward, mijn vader, die bijna zeven maanden geleden is overleden.

— Een oogenblik — zoover zijn wij nog niet! viel Hawk den spreker met snijdende stem in de rede. Gij zegt dat wel — maar kunt gij het ook bewijzen?

— Dat kan ik!

— En hoe dan, als ik vragen mag?

— Door mijn paspoort, dat mij vijf-en-twintig jaar geleden werd uitgereikt, en dat op mijn waren naam staat, door de brieven mijner lieve moeder!

Het gelaat van Patrick Hawk vertrok krampachtig.

— En denkt gij, dat dit voldoende is? zeide hij, tevergeefs trachtend zijn van drift schelle stem te beheerschen.

— Dat denk ik! En mocht het niet voldoende zijn — ziehier de zegelring van mijn geslacht die eens aan mijn vader heeft toebehoord, zooals een dozijn personen zal kunnen getuigen!

— Voor zoover zij niet dood zijn!

— De oude Wallace leeft in ieder geval nog!

— Zoo, heeft de oude schurk dus toch gebabbeld! zeide Hawk met een sissende klank in zijn stem.

— Gij beticht dien braven, ouden man ten onrechte! riep Graaf James op heftigen toon uit. Hij heeft mij zelfs niet herkend en ik wil hem niet eerder zeggen wie ik ben, voor het kasteel mijner vaderen van uwe aanwezigheid gezuiverd is.

Patrick Hawk wierp een snellen, onderzoekenden blik op zijn neef. En die korte blik was voldoende om hem te doen begrijpen, dat zijn bezoeker de waarheid sprak.

— Ik zie, dat gij nog niets veranderd zijt, sedert ik het landgoed van mijn vader verlaten heb, zoo vervolgde Graaf James op minachtenden toon. Erg denkend, sluw en grof jegens uwe minderen — zoo waart gij steeds! Maar ik wil mijn tijd niet verbeuzelen met u de les te lezen — gij blijkt onverbetelijk te zijn! Kort en goed — zijt gij van zins, goedschiks, het kasteel, de landerijen, het vermogen en den titel aan mij over te dragen, of wilt gij mij dwingen een advocaat in den arm te nemen en u voor het gerecht te dagen?

— Ho, ho! Wat draait gij door! riep Hawk op zoetsappigen toon, terwijl zijn mondhoeken zenuwachtig trilden. Als gij inderdaad die bewijzen kunt aanvoeren, dan zal ik mij immers moeten schikken? Wat ik zeggen wilde, zoo vervolgde Hawk, terwijl zijn blik onrustig flakkerde, hebt gij die bewijzen bij u?

— Ja.

— Alle?

— Natuurlijk! Wilt ge ze zien?

— Waartoe? Neen, neen — ik geloof u wel! Gij zegt dus, dat gij *alle* stukken bij u hebt, die uw recht op dit landgoed kunnen bewijzen?

— Waartoe dit aandringen? riep graaf James ongeduldig uit. Ik herhaal u, dat ik alle stukken van overtuiging hier in mijn binnenzak, en den ring aan mijn vinger heb, en dat ik er u inzage van wil geven — op een afstand wel te verstaan, want ik vertrouw u niet verder dan ik u zie!..

In de oogen van Patrick Hawk glom een duivelsch licht, en hij moest zich omwenden en voorgeven, als zocht hij iets op zijn schrijftafel, om den trek van helsche zegepraal te verbergen, die hij nu op zijn gelaat wist.

Toen hij zich weer tot zijn bezoeker wendde, hadden zijn trekken hun gewone uitdrukking herkreten.

— Gij doet mij onrecht! zeide hij op nederigen toon! Waarlijk, dat doet gij! Ik zie nu wel, in dat ik mij in het onvermijdelijke zal moeten schikken.

— Daar doet gij wel aan! Want ik zou u door de politie uit het kasteel hebben doen slepen! Maar nu gij zoo verstandig zijt, nu wil ik ook niet haatdragend zijn! Geef mij uw hand — ik wil trachten, voortaan in vrede, misschien in vriendschap met u te leven!

Hawk legde langzaam zijn lange, witte vingers in de hem toegestoken hand.

Die vingers waren klam als de huid van een slang en graaf James trok snel zijn hand terug, als door een huivering bevangen.

— Nu wij het dus eens zijn geworden, wilt gij mij wel op eenige vragen antwoorden? vroeg hij na eenige oogenblikken.

— Welzeker, gaarne!

— Is mijn vader lang ziek geweest?

Patrick Hawk boog zich opnieuw over zijn schrijftafel, als om daar iets te verleggen. Toen hij zich oprichtte, was zijn gelaat krijtwit.

— Neen, antwoordde hij. Hij is vrij plotse-ling gestorven.

— Waaraan?

— De dokters meenden aan een hartverlamming.

— Wisten zij het dan niet zeker? hernam graaf James verbaasd.

— Dat schijnt zoo — de verschijnselen moeten eenigszins moeilijk vast te stellen zijn geweest.

Even heerschte er zwijgen.

Toen hervatte graaf James zijn ondervraging.

— Waar is hij gestorven?

Hawk streek met zijn witte, lange hand over zijn gelaat en antwoordde langzaam:

— In een zaal van den ouden vleugel.

— Wat zegt gij daar? riep graaf James uit. In den vleugel, — waar —

— Ik weet wat gij zeggen wilt. Ja, daar heeft hij den laatsten adem uitgeblazen!

Graaf James keek zijn neef scherp in het gelaat.

— Hoe kwam het, dat mijn vader niet in zijn eigen slaapvertrek is gestorven?

— Dat had een zeer eenvoudige reden! Juist om dien tijd werd het geheele slot gerestaureerd, en hebben wij allen in den ouden vleugel gewoond.

De bezoeker zag verbaasd op.

— Gij zegt *wij*? Waart gij hier dan ook reeds?

— Laat u dit niet verwonderen! Uw vader gevoelde zich in den laatsten tijd niet goed meer en had mij laten roepen om het goed te administreeren en de pacht te innen. Ook moest ik de arbeiders nagaan, hun loonen uitbetalen en andere werkzaamheden verrichten, die met het bestuur van het landgoed in verband stonden.

— Zoo! kwam graaf James kortaf.

Weder dacht hij eenige oogenblikken na, en zeide toen:

— Kan ik de plek zien, waar mijn vader den geest heeft gegeven?

Er verscheen een woeste trek van zegepraal op het Mephistogelaat van Patrick Hawk.

Rustig antwoordde hij:

— Welzeker kunt gij dat! Ik wil niets liever dan u de kamer toonen waar mijn oom gestorven is.

— Wijs mij dan den weg — neem dan, wat

ik u verzoeken mag, dadelijk de noodige maatregelen voor de overdracht! Ik wil niet langer dan volstrekt noodig is, van het bezit mijner erfenis verstoken blijven.

— Gij hebt mij slechts te volgen, zeide Hawk op onderdanigen toon. Maar indien graaf James de uitdrukking op het gelaat van zijn neef gezien had, terwijl hij deze woorden sprak, dan zou hij zich wel tweemaal bedacht hebben, alvorens hem te volgen!

HOOFDSTUK VIII.

DE MISDAAD.

Daar de duisternis geheel gevallen was, nam Hawk een zwaren zilveren kandelaar van zijn schrijftafel en stak dien aan.

Hij opende de deur en wierp een snellen blik naar buiten.

Er was niemand op de gang te zien.

— Ik zal u voorgaan, als gij het goed vindt, want het is wel mogelijk, dat gij den weg vergeten zijt! zeide Hawk, terwijl de beide mannen het vertrek verlieten.

— Inderdaad geloof ik niet, dat ik zonder hulp zoo eensklaps den weg zou kunnen vinden, erkende graaf James. Het is vijf-en-twintig jaar geleden, sedert ik hier voor de laatste maal geweest ben, moet gij denken!

— En bovendien hebben er enkele noodzakelijke verbouwingen en moderniseeringen plaats gehad, waardoor het slot hier en daar zeer aanzienlijk veranderd is, wat zijn inwendige bouw-orde betreft.

— Als men er maar niet te veel aan veranderd heeft, want dat zou mij zeer spijten! Ik ben voornemens, niets meer aan het kasteel te laten veranderen, zelfs al zouden sommige gedeelten een ruïne worden! Liever dat, dan dat het geheele karakter van mijn voorvaderlijk slot verloren ging. Ik zal nu gelegenheid te over hebben om de plannen ten uitvoer te leggen, die ik reeds sedert den overtocht bedacht heb.

Hawk stiet een kort, schel lachje uit.

— Gelegenheid in overvloed! riep hij uit.

De twee mannen waren nu de gang teneinde geloopt en daalden een trap af.

— Gaat gij de hoofdtrap niet af? vroeg graaf James met eenige verbazing.

— Dat bewaart ons een omweg, antwoordde Hawk.

— Ik meende toch, dat men langs de hoofdtrap dadelijk in de hall en vandaar in de kleine gang komt, die den ouden met den nieuwen vleugel verbindt?

— Dat was vroeger inderdaad het geval.

Maar de kleine verbindingsgang is sedert een tiental jaren dichtgemetseld!

— Vreemd! mompelde graaf James. Geloofde vader... aan de Doode Handen? Dat deed hij toch niet toen ik het goed nog niet verlaten had.

— De ouderdom schijnt uw vader bijgelooviger te hebben gemaakt, zeide Hawk op minachtenden toon. Het is tenminste zeker dat hij de gang heeft laten dichtmetselen, en alle bewoners van het landgoed streng verbod, een voet in den ouden vleugel te zetten!

— En gij, Hawk gelooft gij er zelf aan? vroeg de graaf, terwijl hij zijn neef doordringend aankeek.

— Ik? antwoordde deze spottend. Ik zou aan de Doode Handen gelooven? Ik wilde u wijzer hebben! Dat zijn bakersprookjes, goed om kleine kinderen naar bed te jagen!

Onder het spreken waren de beide mannen de smalle trap afgeloopen die naar een portaal voerde, dat blijkbaar nooit gebruikt werd. Geen geluid deed zich hier hooren. Het was alsof men zich hier in een grafkelder bevond, zoo stil en somber was het op deze plek.

— Waar zijn wij hier ergens? vroeg de graaf nieuwsgierig.

— Op een punt dicht bij de verbindingsgang, antwoordde Hawk, die de ooren blijkbaar voortdurend gespitst hield op een of ander geluid. Dit is een gedeelte van het kasteel, dat hoogst zelden, zoo ooit betreden wordt.

— En kan men hier in den ouden vleugel komen?

— Zeker!

— Maar dan had het verbod van mijn vader geen zin!

— O, Maar deze weg is aan niemand anders dan aan mij bekend! riep Hawk uit. Ik heb hem door louter toeval ontdekt.

— En waarom hebt gij dan van uwe ontdekking geen mededeeling aan mijn vader gedaan?

— Dat achtte ik overbodig, antwoordde Hawk kortaf.

Zwijgend liepen de twee neven nu het portaal ten einde.

Hun stappen klonken hol, terwijl zij door deze afgelegen gang schreden.

— Het lijkt wel, alsof wij hier over een gewelf loopen, merkte graaf James op, toen zij ongeveer tien minuten hadden geloopt.

Hawk keerde zich met een ruk naar zijn neef om.

Zijn oogen hadden een zonderlingen glans, toen hij zeide:

— Dat zult gij u wel verbeelden! Onze stappen klinken wat hol, omdat deze gang zoo verlaten ligt en zoo smal en lang is!

Eindelijk hield Hawk stil.

Zij stonden nu voor een smalle deur van zwaar eikenhout, met sterke ijzeren bouten en scharnieren beslagen.

Hawk haalde een grooten, roestigen sleutel uit zijn zak en opende niet zonder moeite de zware deur.

Een donkere ruimte gaapte nu voor hen.

De kandelaar, dien Hawk droeg was niet bij machte, deze ruimte geheel te verlichten.

Een duffe, den adem beklemmende grondlucht sloeg hem tegemoet.

En tevens was de atmosfeer bezwangerd met een lucht, die de graaf niet aanstonds kon bepalen.

Toen de twee mannen echter eenige schreden in de halve duisternis hadden gedaan, zeide graaf James plotseling.

— Welk een lijkenlucht hangt hier! Waar zijn wij hier toch?

Weder stiet Hawk zijn kort, schel lachje uit, dat akelig door de kille ruimte weergalmde.

— Wij zijn hier in de oude kapel van den ongebruikten vleugel, zeide hij. Gij zult hemaanstands wel herkennen als wij eenige meters verder zijn! Ziet, daar staat het doopvont, waar de graven van Killgrove ten doop werden gehouden! En daar kunt gij eenige bidstoelen onderscheiden, waarop de leden van uw geslacht reeds sedert het jaar dertienhonderd nederknielden, als hun vroom hart hen daartoe noopte!

— Ja, nu herken ik de zaal weder! riep de graaf uit. Maar die zonderlinge lucht!

— Weet gij dan niet, dat onder de groote platte steenen van deze kapel de dooden uit het geslacht der Killgroves werden bijgezet?

— Toch heb ik die lijkenlucht nooit opgemerkt!

— Mogelijk zijn de voegen van de grafsteenen losgeraakt, hernam Hawk onverschillig.

Onder het spreken waren zij de kapel ten einde geloopt en bevonden zich thans voor een tweede deur, welke Hawk eveneens met een sleutel, dien hij had medegenomen, opende.

Ook in het vertrek dat zij nu binnentraden

heerschte een volmaakte duisternis, die slechts verhelderd werd door het flakkerende licht van den kandelaar.

Hawk deed eenige schreden in het vertrek en zette den kandelaar op een plank boven een machtigen schouw, waar nog de overblijfselen van een vuur in den vorm van sintels en asch vielen waar te nemen.

De kaars brandde nu rustig, en bij haar licht kon graaf James het vertrek nu wat beter opnemen.

Het mocht gerust den naam van zaal dragen want het was minstens vijftien meter lang en twaalf meter breed, terwijl de zoldering in het geheel niet te zien was, en zich dus op aanmerkelijken afstand van den graaf bevond.

In een der hoeken stond een buitengewoon groot ledikant, voorzien van een hemel die door vier zware stijlen van fraai bewerkt eikenhout werd gedragen. Prachtige gordijnen van zware gele zijde hingen van den hemel van het praalbed omlaag.

De schouw, in den tegenovergestelden hoek, was een der schoonste staaltjes van beeldhouwwerk die men zich kan voorstellen.

De ramen in dit vertrek waren zeer hoog boven den grond aangebracht, en lieten zelfs in het midden van den zomer slechts een aarzelend, flauw licht door, zoo klein en dik bestoven waren zij. De wanden waren tot op manshoogte beschoten met eikenhout, en voor de rest bekleed met echt goudleder, dat een fabelachtige waarde moest vertegenwoordigen. Van het midden der zoldering af hing een ijzeren kaarsenkroon, door een meesterhand gedreven.

Een welhaast plechtige stilte heerschte in dit afgelegen vertrek, alsof de geest van den overleden graaf er nog rondwaarde.

Graaf James keek met omfloersten blik in het ruime vertrek rond.

— Dus hier, in deze zaal, heeft mijn vader zijn laatste oogenblikken doorgebracht? vroeg hij eindelijk, zich tot zijn neef wendende, die met zijn rug tegen den schouw geleund stond en den graaf geen oogenblik uit de oogen verloor.

— Ja! In dat bed is uw vader de eeuwige rust ingegaan!

— Waart gij bij hem toen hij den laatsten adem uitblies?

— Ja!

— Alleen?

— Alleen! Gij weet trouwens even goed als ik, dat de oude graaf geen bloedverwanten meer had, behalve u en mij! Hij was in den laatsten tijd zeer knorrig en zonderling, en zelfs zijn trouwste vrienden lieten zich ten slotte niet meer zien! Er gingen maanden voorbij, zonder dat men hier op het kasteel een levende ziel te zien kreeg, zoo heeft mij Wallace meermalen verteld.

— Hebt gij alles zoo gelaten als het was toen mijn vader stierf?

— Alles!

— Het ziet er hier zeer somber uit! Ik zal reeds morgen bevel geven, dit vertrek eens duchtig te reinigen.

Weer klonk het schelle lachje door de duisternis, dat de graaf reeds eerder had doen huiveren.

— Ja, morgen! riep Hawk uit. Morgen moet gij dadelijk aan het werk gaan!

— Wat ik zeggen wilde.... Hebt gij gedurende de laatste levensdagen van mijn vader althans in zijn nabijheid geslapen, zoodat het hem aan niets kon ontbreken?

— Ongetwijfeld! Ik sliep in een klein vertrek hiernaast.... waar ik op dit oogenblik weder slaap!

— Waarom? vroeg graaf James verbaasd.

— Omdat het gedeelte van het gebouw, waar zich mijn slaapkamer bevindt, aan de beurt is om te worden gerestaureerd.

De graaf keek zijn neef eenige oogenblikken aandachtig aan.

— Men mag aan de Doode Handen gelooven of niet.. gij zijt een sterk man, dat gij u ter ruste durft leggen zoo vlak naast het vertrek waar.... de daad gepleegd is, die iedereen in het dorp Killgrove kent, gezweven van de leden van ons eigen geslacht.

— Ik zeg u nogmaals, dat ik niet aan dergelijke nonsens geloof, graaf, zeide Hawk op drogen toon. Ik heb die verschijning nog nooit gezien.... en wat ik niet zie, dat geloof ik niet!

— Wanneer is men met die verbouwing begonnen?"

— Even voor den dood van uw vader.

— Wie heeft hem daartoe overgehaald?

— Dat zal de oude man wel uit zichzelf bedacht hebben! De verbouwing was zeer noodig, want hier en daar lekte het regenwater door het verweerde dak naar binnen.

Gedurende het gesprek had Hawk zich geen oogenblik bewogen. Hij stond nog altijd tegen den schouw aangeleund, en volgde alle bewegingen van zijn neef met zijn loerenden blik als van een panter.

Deze was onder het spreken langzaam het bed genaderd, waarop zijn vader den geest had gegeven, eerbiedig en met gebogen hoofd.

— Hebt gij het bed onaangeroerd gelaten? vroeg de graaf, terwijl hij Hawk aanzag, die zich niet verroerde.

— Ja!

De graaf deed nog eenige schreden naar het prachtige praalbed.

Hawk bracht langzaam de hand omhoog, zonder zijn plaats te verlaten....

Er schemerde een groenachtig licht in zijn uilenogen.

— Ik zal deze sterfkamer geheel laten veranderen, zeide graaf James, die nu vlak voor het ledikant stond, en met een door tranen be-

nevelden blik op de stervenssponde van zijn vader nederblikte. Ik wil vaak deze kamer bezoeken, om aan den voet van dit bed te bidden..

Een schrill lachje, als van een duivel, deed hem verschrikt ophouden.

— Zoo! Zult gij? Wilt gij? Welnu — gij zult hier niet vaak komen — Gij zult hier eeuwig blijven, graaf Killgrove! Ga uw voorvaderen opzoeken — en vaar ter helle — met uw bewijzen!

Graaf James, ontsteld door den gillenden klank van de stem van zijn neef, wilde naar hem toesnellen.

Hij had er den tijd niet toe.

Hij voelde den grond onder zich wegzinken..

Een luik opende zich onder zijn voeten....

Een afschuwelijke lucht drong in zijn neusgaten....

Toen, terwijl hij als laatste herinnering aan het leven den helschen schaterlach van Hawk in zijn ooren hoorde weergalmen, gleed het val-luik schuin onder hem weg en viel hij met duizelingwekende snelheid omlaag.....

Krampachtig tastten zijn handen om zich heen.

Zijn vingers grepen een ijzeren bout.

Wanhopig trachtte hij zich vast te klemmen..

Maar met een onheilspellend gekraak be-zweek de balk die de bout vasthield.

En weer viel graaf James.

Met een vreeselijken slag kwam hij op den bodem terecht.

Zijn hoofd sloeg tegen een vooruitspringende punt.

En langzaam maar zeker vlood het leven van James Killgrove uit een diepe wonde aan den slaap....

Patrick Hawk liet de naast den schouw verborgen knop los, waarmede hij het valluik in werking had gebracht en liet de hand waarmede hij de misdaad volbracht had, langzaam langs het lichaam neder glijden.

Hij loosde een diepen zucht, als iemand die van een zwaren last bevrijd is.

Daarop nam hij den kandelaar van de plank boven den schouw, en ging behoedzaam, als vreesde hij voor iets onzichtbaars, naar het nog openstaande luik.

Hij boog zich over de gapende opening, maar trok dadelijk het hoofd weder terug, zoo ondraaglijk was de lucht, die hem tegemoet kwam.

Hij kneep den neus dicht en boog zich toen opnieuw over het donkere gat dat aan zijn voeten gaapte.

Met de grootste aandacht luisterde de moordenaar.

Maar geen geluid deed zich hooren.

Het was wel de stilte des doods!

Hawk richtte zich weder overeind, zette de kandelaar weder op de plank, en drukte opnieuw op den knop.

Snel en geruischloos schoof het valluik weder op zijn plaats.

— Zoo! Rust nu wat uit van uw vermoeiende reis, graaf Killgrove, mijn welbeminde neef, die het gewaagd hebt, mij te willen dwarsboomen! Ik ben u kwijt. . . . u en uw bewijzen! Laat nu uw zoon maar komen en het landgoed opeischen! Ik zal hem door mijn bedienden van het voorplein laten jagen! Ha ha! Het was een goede ontdekking die ik na den dood van den ouden gek gedaan heb! De duivel zelf moet mij op het spoor van dit valluik hebben gebracht!

De moordenaar nam den kandelaar weder

ter hand, en nam den terugweg naar zijn vertrek weder aan. Steeds in zich zelf mompelende.

— Het plan is naar wensch geslaagd! Wie kan mij iets bewijzen? Niemand! Graaf James ligt op vijftig meter onder den grond, op een plek, die aan niemand ter wereld dan aan mij bekend is, en die ook niet te ontdekken valt! Ik zal voor alle zekerheid morgen zelf het mechaniek van het valluik vernielen, zoodat, ook al vindt men door toeval den knop, het luik toch niet meer in beweging is te brengen. En nu. . . . aan mij de millioenen, het landgoed, de titel! Voor goed aan mij!

HOOFDSTUK IX.

RAFFLES ALS SCHUTSENGEL.

Ongeveer een half uur voor de vreeselijke gebeurtenis, die wij hierboven beschreven hebben, voorviel, liep een man, als tuinmansknecht gekleed, snel het park door, naar het groote hek, dat toegang tot het kasteel verleende.

Hij opende het geruischloos en liet een tweeden man binnen, die blijkbaar had staan wachten, tot hij werd gehaald.

Die twee mannen waren John Raffles en zijn vriend en secretaris Brand.

— Kom er spoedig in, Charles, fluisterde Raffles. Ik vrees dat ik een domheid heb begaan.

— Jij een domheid begaan? zeide Brand. Kom, dat is niet heel waarschijnlijk.

— Toch geloof ik, dat ik er niet goed aan gedaan heb, met toe te laten dat Graaf James naar binnen is gegaan. Jij schijnt nog altijd niet te beseffen, wat die Hawk eigenlijk voor een man is! Begrijp toch, dat hij er niet de persoon naar is, zich iets te laten ontnemen dat hij reeds ten koste van een misdaad heeft verworven.

— Van een misdaad, zeg je? riep Charles uit.

— Stil, spreek toch zacht! Ja, zeker, ten koste van een moord!

— Edward! Dus die oudste zoon van Graaf Edward. . . .

— Is bijna zeker door dien ellendeling van een Hawk om het leven gebracht!

— Maar hoe dan? Men heeft mij steeds verteld, dat de broeder van Graaf James door een ongeluk om het leven is gekomen, van zijn paard is gestort.

— Hij is ook van zijn paard gestort. . . . maar het dier is niet bij ongeluk gestruikeld, maar met opzet ten val gebracht!

— Wat zeg je daar?

— Je weet dat ik er in geslaagd ben, het vertrouwen van den opperhoutvester van de bezitting te winnen, die den tegenwoordigen be-

heerder van het kasteel haat als de pest.

— Ja, aan hem heb je immers je baantje als tuinman te danken!

— Juist! Welnu, ik heb mij de plek eens laten wijzen, waar het ongeluk gebeurd is, en daar heb ik iets merkwaardigs ontdekt!

— Wat dan? vroeg Charles in de grootste spanning.

— Je zult het aanstonds zelf zien; wij zullen er eens langs loopen.

Een kwartier liepen de vrienden zwijgend voort.

Toen bereikten zij den grooten weg en hield Raffles stil op een plek, waar twee machtige eiken ieder aan een kant van den weg stonden.

— Hier is het! zeide Raffles fluisterend.

— Is dit de plek?

— Ja. En zeg me nu eens of jij zelf niet dadelijk iets bijzonders opmerkt.

Charles keek aandachtig rond en zeide toen:

— Ik kan niets anders opmerken, dan dat die twee eiken al bijzonder sterk schijnen te zijn.

— Niets meer?

— Ja, toch! Zij staan het dichtst aan den weg van alle boomen en vlak tegenover elkaar.

— Mooi! Zoo komen we al verder! Je hebt goed opgemerkt! Nu kun je niets meer zien of ik moet eerst licht maken.

Raffles haalde een klein electrisch zaklantaartje uit zijn boezeroen en knipte het aan.

Hij ging er mede naar den grootsten eik en verzocht Charles met een wenk om hem te volgen, terwijl hij zelf op den grond nederknielde.

— Kijk nu eens goed! fluisterde Raffles, de lantaarn dicht bij de schors van den boom houdende. Zie je niets?

Charles keek zoo scherp mogelijk toe en zeide na eenige oogenblikken:

— Het lijkt wel, of er een soort geul rondom

den geheelen boom loopt. Die snede of geul moet echter al heel oud zijn, want de bast is er overal reeds weder overheen gegroeid.

— Goed opgemerkt! En weet je wat die geul is?

— Neen, dat moet ik eerlijk bekennen!

— De diepe inkerving, die het staaldraad, dat er om heen gewikkeld was, er in gesneden heeft toen de vos van den jongen graaf er met geweld tegen aan liep!

— Edward! Geloof je dus... kreet Charles.

— Ik geloof het niet alleen, ik ben er zoo goed als zeker van. Let maar eens op den vorm van de inkerving! De natuur heeft die stellig niet gemaakt! Neen, deze inkerving is wel degelijk door menschenhanden veroorzaakt. Door den hevigen schok heeft het staaldraad deze snede gemaakt. Het paard galoppeerde, zooals ik heb vernomen, toen ik hedenmiddag de oude bewoners van het kasteel ondervroeg. Zij hebben in den avond van den moord den snellen hoefslag van den vos duidelijk door de stilte van den winteravond hooren klinken.

— Alles goed en wel, Edward, maar dat valt nu niet meer te bewijzen natuurlijk!

— Dat spreekt vanzelf! Te bewijzen valt het niet, en als we geen ander middel vinden om den moordenaar tot bekentenis te brengen...

Raffles voleindigde den zin niet, maar streek peinzend zijn krachtige blanke hand over het gelaat, die wel wat zonderling afstak bij zijn tuinmansplunje, ofschoon men aan zijn gelaat zou zweren, dat hij reeds lange jaren het park van Primrose Hall verzorgde.

— En laat ons nu naar het kasteel terugkeeren, zoo vervolgde hij, want Graaf James is nog steeds niet teruggekeerd, en ik begin mij eenigszins ongerust te maken over zijn wegblijven. Toen ik bij den ingang van het kasteel stond, op het oogenblik dat hij kwam aanrijden, hoorde ik, terwijl hij zijn zoon weder wegzond, dat hij voornemens was binnen een uur weder in de „Roode Arend” te zijn, waar de jonge graaf en zijn verloofde op hem schijnen te wachten.

— De herberg in het dorp Killgrove?

— Juist! Het uur is reeds lang verstreken en nog altijd schijnt het gesprek tusschen den rechtmatigen eigenaar en den indringer daarbinnen voort te duren. Ik gaf er een lief ding voor als ik nu aanwezig kon zijn bij dat onderhoud, maar ik weet niet, hoe ik in dit gewaad het kasteel kan binnendringen, zonder opzien te baren en al onze plannen in de war te sturen.

Onder het spreken waren zij verder gelopen en bevonden zich nu op het erf, in welks midden zich de put bevond, die reeds gedurende eeuwen buiten gebruik was gesteld.

Raffles stond stil en wees zijn metgezel op den put terwijl hij fluisterend zeide:

— Daarin is, zooals de oude boeken verhalen, omstreeks vijftienhonderd een der jonge ver-

moorde zoons van graaf Hugh Killgrove geworpen. De put stond toen nog vol water, maar schijnt in den loop der eeuwen geheel te zijn uitgedroogd of wel te zijn leeggelopen langs een onderaardsch kanaal, zooals ze zoo vaak in dit gedeelte van Schotland diep onder den grond zonder merkbare oorzaak ontstaan. Je weet zeker wel, dat de bodem hier buitengewoon steenkoolhoudend is?

— Ja, dat weet ik.

— Welnu, ik ben geen geleerde, maar ik vermoed dat deze gangen ontstaan door het verzakken van sommige steenkoollagen, wat weer een gevolg is van de zeer intense mijn-exploitatie hier dicht in de buurt. De grond is hier als het ware één reusachtig doolhof, door de natuur gewrocht, en dat nog is uitgebreid door het werk der menschen, die sedert eeuwen in den bodem wroeten.

Charles was de put genaderd en boog er zich niet zonder huivering overheen.

— Wat stijgt er een walgelijke lucht uit dien put op, Edward! zeide hij, zich met een gebaar van afschuw afwendend.

— Zoo? merkte Raffles verbaasd op, terwijl hij op zijn beurt nader kwam. Dat verwondert me! Ik zou niet weten, waar die lucht vandaan kon komen.

Hij boog zich over de donkere opening heen en richtte zich na eenige oogenblikken weder overeind, terwijl zijn blik echter strak op den put gevestigd bleef.

— Dat is eigenaardig, mompelde hij. Het is een lijkenlucht, die uit dezen put opstijgt!

— Hoe is dat mogelijk? vroeg Charles, hoe langer hoe meer verwonderd.

— Dat vraag ik mij zelf ook af! De eenige verklaring, die ik er voor vinden kan, is, dat de put op een of andere wijze in verbinding staat of liever is komen te staan, met den familiegrafkelder van het geslacht Killgrove, waar de afstammelingen begraven liggen! Maar hoe...

Op dit oogenblik legde Charles met een snelle beweging zijn handen op den arm van zijn meester.

Het gelaat van den jongen man had een angstige uitdrukking aangenomen.

Wat is er? vroeg Raffles verbaasd.

— Stil, Edward! Hoor jij niets?

— Wat moet ik dan hooren?

— Het is of ik uit den bodem van den put gesmoorde menschenlijke kreten hoor opstijgen! Luister nu — daar heb je het weer!

Raffles boog zich op zijn beurt over den put heen en luisterde met de grootste aandacht.

— Ik geloof waarlijk, dat je gelijk hebt! fluisterde hij. Hoe ongeloofelijk het ook klinkt, het is de kreunende stem van een zwaar gewonde of van een stervende! Charles, ik heb een voorgevoel, dat hier opnieuw een afschuwelijke

misdaad begaan is! Wij moeten vlug handelen of het is te laat.

— Wat zullen we doen? Zal ik hulp gaan halen?

— Niet voordat het volstrekt noodig is! De kasteelbewoners zouden misschien om de politie roepen en je weet, dat ik op die heeren niet zeer gesteld ben en dergelijke zaken liever alleen tot een goed einde breng. Ik heb hier al eens rondgekeken en weet een loods, waar de tuinman zijn touwen, lantarens en andere zaken bewaart.

— Maar men zal ons hier bezig zien!

— Daarvoor bestaat niet veel vrees! Het is hier pikdonker, het erf is zeer groot en onze arbeiders zitten op het oogenblik allen aan het middagmaal. Zie maar, de gordijnen zijn overal gesloten en er is niemand te zien. Een woestijn kon niet zoo verlaten zijn als dit erf.

— Laat ons dan snel handelen!

De beide mannen liepen zoo vlug als zij konden naar een tuinhuisje, dat op eenigen afstand stond en waarvan de deur slechts met een klink gesloten was.

Charles belastte zich al met het touw, dat hij kon vinden, terwijl Raffles een ladder en twee stallantaarns greep.

Enkele seconden later stonden zij weder aan den rand van den put.

— Wij zullen de lantaarns pas op het laatste oogenblik ontsteken, fluisterde Raffles.

— Zou de put erg diep zijn? Want in dat geval zullen wij het met zijn beiden onmogelijk afkunnen.

— Daarnaast heb ik ook al gevraagd, Charles! De put is precies vijftien meter diep, zoodat we hier touw in overvloed hebben.

— Maar wie zal er naar beneden gaan?

— Dat moest jij maar doen! Ik geloof, dat ik sterker armen heb, maar jij bent daarentegen zoo vlug als een aal en ook veel lichter dan ik.

Niet zonder moeite tilden zij een zwaren eiken balk op den rand van den put en legden hem dwars over de opening heen.

— Zie zoo, zei Raffles, bind nu den strik eerst onder het middel en nu onder je armen; aan je gordel maak ik nog dit tweede touw vast, dat je om het lichaam zult bevestigen van den man, dien je op den bodem van den put zult vinden en wiens naam ik wel zou kunnen noemen. En nu aan het werk.

Charles klom op den rand van den put, zette zich schrijlings op den eiken balk, zwaaide daarop zijn eene been daar overheen en liet zich langzaam omlaag zakken, tot hij nog slechts aan zijn handen aan den balk hing.

— Zorg nu, dat je met je voeten naar de steunpunten in den muur tast en boven de ladder komt, en geef acht dat de lantaren niet breekt, die je aan je gordel hebt bevestigd.

Charles liet zijn handen los en Raffles liet langzaam het touw vieren, waarbij hij al zijn krachten noodig had.

Maar reeds na enkele oogenblikken bemerkte hij, dat Charles zijn voeten in de spleten van den putwand had kunnen zetten en nu veel gemakkelijker afdaalde.

Na vijf minuten hing het touw geheel slap.

Charles had den bodem van den put bereikt.

Tien minuten verliepen.

Toen gaf een ruk aan het touw Raffles te kennen, dat het werk was afgeloopen en begon de moeilijkste taak, het opklimmen.

Hoewel Charles zich blijkbaar alle moeite gaf om den wand als ladder te gebruiken, parelden er dikke zweetdruppels op het gelaat van Raffles, terwijl zijn spieren van inspanning trilden.

Eindelijk, toen hij vreesde dat zijn krachten hem zouden begeven, verschenen de handen van zijn metgezel in de duisternis van den put, flauw beschenen door het licht van de lantaren, en grepen zich vast aan den eiken balk.

Even later zat de jonge man hijgend van inspanning op den putrand, terwijl hij zich het zweet van het voorhoofd wischte.

— Dat was de moeilijkste karwei, die ik in jaren heb moeten opknappen, Edward, fluisterde hij, terwijl de adem met hijgend gefluit uit zijn mond kwam.

— Ik ben het volmaakt met je eens, Charles, bevestigde Raffles. Het was een zwaar werkje, maar het ergst is nu gedaan. En zeg me nu eens, of je den man herkend hebt, die daar op den bodem lag.

— Niet zonder moeite, want zijn gelaat was geheel met bloed overstroomd, maar toen ik dat met mijn zakdoek had weggewischt, herkende ik dadelijk een van de beide heeren, die wij dezer dagen in de eetzaal van Hotel Cecil hebben beluisterd — de oudste.

— Ik wist het wel! zeide Raffles. En leefde hij nog?

— Ja, hij kreunde nog altijd flauwtjes en eens zelfs sloeg hij de oogen op en keek mij vlak in het gelaat.

— Ben je uitgerust?

— Volkomen!

— Dan spoedig weer aan het werk!

De twee mannen grepen nu het touw, dat onder de armen van den gewonde bevestigd was en begonnen het lichaam voorzichtig naar boven te trekken.

Ook dit kostte hun groote inspanning, maar eindelijk lag het nu schijnbaar levenlooze lichaam naast den put uitgestrekt.

Raffles boog zich over den gewonde heen.

— Het is Graaf James, mompelde hij. Ik vermoed wel, wat er gebeurd is, maar wij zullen het ons aanstonds door den ongelukkigen man zelf laten vertellen, want hoe het komt is mij een raadsel, maar hij is niet doodelijk gewond en zal zelfs binnen enkele uren weder in staat zijn om zich te bewegen.

— Waar is hij gewond? vroeg Charles.

— Voor zoover ik kan zien, alleen aan het

hoofd en niet door een of ander wapen, maar doordat hij tegen een scherp steen is aangevallen. Zie maar, het kalkgruis is duidelijk rondom de wonde te zien.

— Wat zullen we met hem doen? vroeg Charles.

— Natuurlijk dadelijk naar zijn kinderen brengen, die in doodelijke ongerustheid zullen verkeerden.

— Maar hoe krijgen wij hem daar, zonder de bewoners van het kasteel in den arm te nemen?

Raffles streek zich peinzend met de hand over het voorhoofd.

— Ja, dat is niet zoo gemakkelijk, zeide hij. Aan een auto valt niet te denken. Rijtuigen en paarden zijn hier genoeg, maar die kan ik natuurlijk niet krijgen, of ik zou de geheele zaak moeten mededeelen en dat wil ik voorloopig niet — later zal je wel blijken waarom.

Op dit oogenblik klonk heel in de verte op den door de vorst hardgevroren straatweg het geluid van een naderend rijtuig, dat in snelle vaart naderde.

— Ik geloof, dat de hemel zelf ons uitkomst zendt, Charles! riep Raffles uit. Hoor je dat rijtuig?

— Ja zeker!

— Ik ben er van overtuigd, dat daar de zoon van graaf James terugkeert, die ongerust is geworden en zijn vader komt halen. Snel, snel! Laten we het lichaam naar den ingang van het kasteel dragen, voor de jonge graaf heeft kunnen aanschellen.

— Moeten wij ons bekend maken, als hij vraagt wie wij zijn?

— Geen denken aan, althans voorloopig! Ik ben tuinmansknecht en jij bent opzichter of iets dergelijks.

Onder het spreken hadden zij het lichaam van den gewonde opgenomen en droegen het nu voorzichtig maar snel over het erf naar de poort in den parkmuur.

Raffles opende snel het hek en de beide mannen droegen Graaf James een klein eind den weg op.

Het geraas van het snel naderende rijtuig klonk nu zeer duidelijk en reeds waren de lichten der lantaarns zichtbaar.

— Ik zal hen tegemoet loopen, zeide Raffles snel, houd jij de wacht.

Het volgend oogenblik was hij in de duisternis verdwenen.

HOOFDSTUK X.

DE HAND DER GERECHTIGHEID.

Drie uren later zaten Graaf James, zijn zoon Dick, diens verloofde, Jane, en de twee onafscheidelijke vrienden in een kamer van de herberg „De Roode Arend” bijeen.

Graaf James zag nog zeer bleek en zijn hoofd was omzwachteld.

De dokter van het dorp, dien men in allerijl ontboden had, had echter verklaard, dat de wonde niet gevaarlijk was, maar dat de graaf zijn leven wel aan een wonder te danken moest hebben, want één centimer lager en hij zou onherroepelijk binnen enkele oogenblikken zijn doodgebloed.

Het spreekt vanzelf, dat men den braven man onkundig liet van de ware oorzaak der verwonding!

Graaf James had aan zijn redders het verhaal gedaan van hetgeen er met hem was voorgevallen en Raffles had de grootste moeite gehad, Dick te weerhouden onmiddellijk naar het kasteel te snellen, om den moordenaar als een dolle hond neer te schieten.

Wat het jonge meisje betreft, dit had in een innigen handdruk al haar dankbaarheid gelegd.

En nu zaten deze vijf menschen te beraadslagen over hetgeen hun te doen stond.

— Graaf! zeide Raffles, gij kent mij volstrekt

niet en gij hebt niet de minste reden om mij te vertrouwen, maar toch....

— Wat zegt ge daar? zoo viel Dick hem verontwaardigd in de rede. Gij redt met uw vriend mijn vader van een wissen dood en gij zegt dat hij u niet zal vertrouwen!

— Nu, zooveel te beter! zeide Raffles glimlachend, want ik wilde u voorstellen, om de bestraffing van dien ellendeling aan mij over te laten!

— Gij vraagt wel veel, meneer! zeide Dick op teleurgestelden toon. Ik had niets liever gewild, dan den schurk met eigen hand het levenslicht uit te blazen!

— Waarbij gij vergeet, jonge man, dat gij hier niet in Kansas zijt, maar in de hoofdstad van een beschaafder land, waar de politie niet met zich laat spotten! hernam Raffles. Dan moet gij ook niet vergeten, dat zelfs al zou Hawk deze misdaad bekennen, hij toch de vorige misdrijven, die hij gepleegd heeft, nooit zou bekennen en daar uw vader er levend is afgekomen, betrekkelijk licht zou worden gestraft. Als mijn plan daarentegen slaagt, dan verzeker ik, dat hij alles zal opbiechten, wat hij ooit misdaan heeft!

— Maar wie zijt gij! riep Graaf James ver-

baasd uit, dat gij aan wildvreemden zoo groote hulp biedt? Naar uw stem te oordeelen, zijt gij niet de man, waarvoor gij u uitgeeft!

— Wie ik ben, graaf, doet er niet toe, antwoordde Raffles ernstig. Laat ons aannemen, dat ik de gerechtigheid vertegenwoordig en gij behoeft mij volstrekt geen eer te geven, want als een gelukkig toeval niet had gewild, dat uw val door dien ijzeren bout aanmerkelijk werd gestuit, zoodat gij op een hoop zachte aarde zijt terecht gekomen en als er voorts door een grondverschuiving geen gemeenschap was ontstaan tusschen den grafkelder en den put op het erf, dan zou ik met al mijn kennis te laat zijn gekomen en zou die schurk van een Hawk de reeks zijner misdaden met nog een vermeerderd hebben. Op één beding echter wil ik u slechts helpen — dat is, dat gij mijn incognito eerbiedigt en u volstrekt niet meer met mij bemoeit, nadat ik mijn plan zal hebben uitgevoerd.

— Gij vraagt mij veel, want ik ben u het leven verschuldigd, maar ik zal mij naar uw wensch voegen! Doe wat gij het best acht! Ik stel onbeperkt vertrouwen in u! Gij moet wel een buitengewone macht op de menschen uitoefenen, dat ik mij zoo gaarne en zonder eenig voorbehoud aan u toevertrouw!

— Gij kunt wel gelijk hebben, graaf! antwoordde Raffles met een flauw glimlachje, maar ik zal uw hulp noodig hebben. Voelt gij u in staat om eenige stappen te doen?

— Welzeker?

— Wees dan zoo goed u met uw zoon van nacht om half twaalf naar het kasteel te begeben. Ik zal u de deur openen en u in den ouden vleugel toelaten.

— In den ouden vleugel? vroeg Graaf James verbaasd.

— En wel in de kamer, waar uw vader den geest heeft gegeven.

Graaf James was zoo mogelijk nog bleker geworden.

— Acht gij dit noodzakelijk? vroeg hij.

— Ja! zeide Raffles met vaste stem. Ik zal u daarheen geleiden en de deur openen tusschen deze sterfkamer en de kamer waar Patrick Hawk op het oogenblik slaapt.

— Kunt gij dat dan? vroeg Dick verbaasd.

— Er is niets, wat hij niet kan! merkte Charles laconiek op.

— En wat moet ik daar doen?

— Niets anders dan het middernachtelijk uur afwachten, deze deur zachtjes openen en u op den drempel plaatsen, zonder een woord te spreken.

— Anders niet?

— Anders niets! En nog iets: wat gij ook ontwaren moogt in de slaapkamer van uw neef, toon geen verbazing of schrik, want dat zou ons plan in duigen doen vallen. Beloofte gij mij dat?

— Nu gij mij gewaarschuwd hebt, zal ik mij over niets verbazen. Is dat voldoende?

— Meer dan voldoende, graaf.

— En moet ik niets doen? vroeg Dick met eenige teleurstelling in zijn stem.

— Zeker! antwoordde Raffles, gij zult mij zelfs van grooten dienst kunnen zijn. Gij geeft u met mij naar de slaapkamer van den moordenaar en ik zal u daar verbergen. Gij belooft mij stellig niet eerder te voorschijn te komen, dan dat een fluitsignaal u daartoe verlof geeft?

— Ik belooft het u! Maar blijft gij dan niet bij mij?

— Neen, ik heb andere dingen te verrichten, antwoordde Raffles, en omdat de voorbereiding eenige uren zal duren, moet ik u verlof vragen u nu te verlaten. Om half twaalf ben ik hier weer terug.

Met deze woorden stond Raffles op en verliet met Charles het vertrek.

— Nu snel mede naar Edinburgh, Charles! Ik heb een auto weten machtig te worden, die er ons in een half uur brengt.

— Wat moet je daar eigenlijk doen? vroeg Charles nieuwsgierig.

— Een bezoek brengen bij een wassenbeeldenhandelaar van mijn kennis, antwoordde Raffles. Stap in, de rest zal ik je onderweg wel vertellen. Wij moeten ook nog een paar zeer sterke acetyleen lantarens en wat blauw gekleurd glas hebben; oh, ik belooft je, dat het een prachtige voorstelling zal worden!

Om half twaalf dien nacht liet Raffles Graaf James en zijn zoon door een half door kreupelgewas bedekte deur in den ouden vleugel van het kasteel binnen.

— Loop zoo zacht mogelijk, fluisterde hij. Wel is waar gaat Hawk pas over een half uur naar bed, maar hij heeft uitstekende ooren.

Geruischloos begaf ieder zich naar den hem aangewezen post.

De oude graaf, nog zeer bleek door het bloedverlies, zette zich op een stoel bij de tusschen deur en wachtte. Raffles nam Dick mede naar de slaapkamer van Hawk, de voormalige eetzaal van den vermoorden graaf Hugh en deed hem plaats nemen achter een zwaar gordijn, hetwelk een der deuren bedekte.

— Moet ik hier alleen blijven? fluisterde Dick.

— Niet geheel alleen, antwoordde Raffles.

— Zijn er dan nog meer menschen? vroeg de jonge graaf verbaasd.

— Twee detectives, antwoordde Raffles kalm. Ik heb die heeren voor u binnengelaten en uit Edinburgh medegebracht. Zij staan daar achter dat tweede gordijn. Zonder verder nog een woord te spreken wendde Charles zich naar de deur, waardoor zij waren binnengekomen. Daar keerde hij zich nog eens om en zeide op half luiden toon.

— Niet voor het fluitsignaal te voorschijn komen, denk er om!

Daarop verdween hij.

Een half uur verstreek. Doodsche stilte heerschte in den afgelegen vleugel.

Buiten loeide de stormwind klagend door de ontbladerde boomen.

Juist toen de torenklok van het dorp Killgrove twaalf galmende slagen deed hooren, werd het gerucht van naderende schreden hoorbaar.

Even later traf Patrick Hawk zijn slaapvertrek binnen met een blaker in de hand.

Hij zette het licht op de tafel en staarde geruimen tijd onbewegelijk voor zich uit. Toen streek hij snel met de handen over de oogen, als wilde hij een visioen verdrijven, en begon zich te ontkleeden.

Daarop nam hij den kandelaar, zette dien op een klein tafeltje aan het hoofdeind van zijn bed en begaf zich ter ruste, na het licht te hebben uitgeblazen. Het was nu doodstil en pikdonker in het vertrek, maar van tijd tot tijd bewees een kreunende zucht, dat de man in het vorstelijk praalbed den slaap niet kon vatten.

Het ledikant stond aan den wand, waar de twee eenige ramen waren, die zich zeer hoog van den grond bevonden.

Een kwartier verstreek.

Plotseling verhelderde een zacht blauw schijnsel het vertrek.

De mannen, die achter de gordijnen verborgen stonden, hoorden duidelijk hoe Hawk zich met een ruk in zijn bed overeind richtte.

Als een dwalende manestraal gleed het zonderlinge blauwe schijnsel over den donkeren wand, die zich tegenover het groote ledikant bevond.

En nu daalden vanuit een hoek van het vertrek twee afschuwelijke handen, even boven de polsen afgekapt, met gekromde vingers, als monsterachtige spinnen langzaam in die lichtvlek omlaag.

Met een kreet als van een opgejaagd beest was Patrick Hawk zijn bed uit.

Met uitgetrekte handen waggelde hij eenige schreden vooruit, tot hij steun vond aan de tafel midden in het vertrek.

De Doode Handen kropen nog steeds tastend langs den donkeren wand, flauw beschenen door den blauwen lichtstraal.

Toen ontwong zich een gillende kreet aan de borst van den moordenaar.

— *De Doode Handen!* brulde hij. *De Doode Handen!* Weg! Weg! Ik beken! Ik deed het!

Hij snelde weer naar het bed, wierp er zich in en trok de dekens over zich heen.

Maar het volgend oogenblik vloog hij weer overeind, als zaten hem de booze geesten op de hielen.

Weer wankelde hij eenige schreden vooruit en staarde toen met oogen, waanzinnig van schrik, naar de deur van de belendende kamer.

Op den drempel stond Graaf James, doodsbлек!

Een straal van het zonderlinge blauwe licht was op zijn gelaat gevestigd.

De moordenaar zonk op beide knieën neer.

Zijn rood haar stond als een borstel overeind en zijn handen, die hij naar de verschijning uitstreckte, trilden als espenbladen.

— Weg! Weg! gilde hij nogmaals, ik beken immers. Ik heb je vermoord, Graaf James, zooals ik je broeder vermoord heb, zooals ik de papieren gestolen heb die waren in je schrijftafel verborgen....

Op dat oogenblik klonk een snerpend gefluit.

Dick en twee detectives stormden te voorschijn en grepen den moordenaar vast, die zich als een lam liet wegvoeren.

Maar de tuinman en de opzichter waren nergens meer te vinden....

Veertien dagen later werd Patrick Hawk wegens tweevoudigen moord ter dood veroordeeld. Hij had alles bekend.

Toen Raffles en Charles het gerechtsgebouw verlieten, waar zij de laatste zitting hadden bijgewoond, zeide de eerste:

— Zoo zie je, dat twee onschuldige wassen handen aan het einde van een hengelsnoer, door een gebroken ruithoekje gestoken, en een paar acetyleenlampen met blauw glas een sidderend, van angst waanzinnig lafaard kunnen maken van den sterksten mensch, als hij zijn geweten met een dubbelen moord heeft bezwaard!

768 bladzijden
170 Verhalen en
276 Illustraties
Acht driekleurige
tekeningen

Een zoo uitgebreid en grootsch opgezet boek voor Uw kinderen voor zulk een lagen prijs is nog nimmer aangeboden! Uw kinderen zullen het met spanning lezen of er ademloos naar luisteren als U eruit voorleest. De herinnering zullen zij altijd dankbaar meedragen en er later hun eigen kinderen weer van laten genieten, want

DIT BOEK WORDT NOOIT OUD!

De Nieuwe Eeuw prijst: Een echt mooi gezinsboek! De jeugd krijgt, waar ze recht op heeft! De zeer vele goede illustraties vormen een machtige bron van fantasie. — Nwe Tilb. Courant: Een uitstekend boek. De keus der verhalen valt vooral te loven.

MOCHT U DIT BOEK NIET DIRECT NOODIG HEBBEN, BESTEL HET DAN TOCH HEDEN B.V. VOOR EEN AANSTAANDEN VERJAARDAG. WACHT NIET! WANT DIT BOEK ZAL SPOEDIG UITVERKOCHT ZIJN.

Het verschuldigde kan ook worden voldaan in 3 maand. term. van fl. 1.-
N.V. BOEK- EN KUNSTHANDEL H. NELISSEN,
PRINSENGRACHT 627 — AMSTERDAM — GIRO 60092

BON Onderget. wenscht te ontvangen HET BOEK VOOR DE JEUGD.
Het verschuldigde ad fl 2.90 / de 1e maand. termijn af fl 1.-
is aan Uw adres verzonden.

NAAM: ADRES:

HET BOEK
VOOR DE
JEUGD

2.90
GEBONDEN